

číslo 12 - prosinec 2011 - cena 11 Kč

HLUBOCKÝ ZPRAVODAJ

rozhovor

30 let vánočního zpívání

Příbuzní z mužovo strany

Nebojte, tenhle úvodník můžu klidně napsat, protože můj muž si ho nepřečte. A i kdyby si ho přečetl, nebude mu rozumět. Neumí totiž česky, pouze rakousky. A nakonec, vlastně tady nikoho nepomlouvám...

...S mým druhým mužem jsem samozřejmě obdržela do výbavy i nějaké příbuzenstvo. (Potěšitelné je, že mi zůstalo nějaké i z prvního svazku manželského.) A rovněž potěšitelné je, že v pokročilejším věku už se z rodinných konstelací většinou tolik nestřílí. Po čtyřicítce jste si jistější v kramflekách a ani hodně zubatá tchýně člověka nerozhází.

Naopak, hodně mě mrzí, že jsem nepoznala mužovo maminku, ani otce, protože podle vyprávění museli být fajn, a zřejmě vůbec nepasovali do neblaze proslulé kolonky vtipů o zlém tchýni a tchánovi. A navíc jsem ochuzena o poznání, po kom má můj drahý pár hodně zajímavých charakterových vlastností a veliké uši. Jako satisfakci jsem ale získala jeho sestru. Okamžitě mě brala za vlastní a je kdykoli na mé straně. I když nemáme pravdu. Narodila se ve znamení Štíra (stejně jako moje dcera). Kdo zná Štírky, ví své. Poldi je neřízená střela.

Není divu, narodila se jako prostřední mezi dvěma bratry (viz. foto). Štíhlá, hezká ženská, s pikantním nosíkem, nosí úžasné kloboukové variace a je nebezpečně upřímná. Srdečná a vlídná a rozdala by se. Navíc ekologicky poctivá obyvatelka této planety. Kam se hrabe Kateřina Jacques. Na svých pochůzkách městem Linz konaných rychlým krokem – byť chodí oblékaná za dámu – sbírá každou pohozenou plechovku či plast, a strká je do tříděného odpadu. A je rozená organizátorka, má veškeré příbuzenstvo pod palcem. Právě si zorganizovala své kulaté narozeniny a všichni jsme bez odmluvy přijeli na oslavu. Mnohé příbuzné jsem už znala, ale některé exempláře ještě ne, a někteří mi opravdu vyrazili dech. Poldi přiznala, že ty nezajímavé typy prostě nepozvala. Není zvyklá se s někým nudit.

Tak tam byl třeba bratranec, právník, který – podle svých slov – by rád vrátil do hry Rakousko – Uhersko. Soukromě to ošetřil aspoň tak, že se

tříkrát oženil. Jednou za Vídeňáčku, podruhé za Pražandu a teď naposled za Mášu z Budapešti. U nás v Praze byl často, nejvíce ovšem vzpomínám na data 21. srpna 68 a 17. listopadu 89, kdy se nachomejtl do pěkně horkých chvil. Rusové mu dokonce na dva dny zabavili pas. Prostě měl štěstí na přelomové okamžiky. To víte, že jsem se zeptala, kdy se přijede courat po Václaváku příště... jestli se zase k něčemu neschyluje...

Dech mi vyrazil bratranec Robert. Dosud jsem ho znala jen z vyprávění a dostávali jsme od něj malované vánoční pohlednice. V šestnácti si na lyžích zlomil krční obratle. Od té doby hýbe jenom hlavou, zbytek těla mu ochrnu. Maluje ústy a usmívá se na svět. Je mu 45 let. Protože se poslední tři roky u něj jako pečovatelské střídají dvě prima holky ze Slovenska, promluvil na mne nádherně plynou slovenštinou, naprosto bez přízvuku. Radostně se zubí, jak mě překvapil. Pochvaloval si výlet do Českého Krumlova – ráje vozičkářů... Hej, zhovárati sme sa pekne dlho a veru bolo o čom... Je výjimečně inteligentní.

Další z příbuzenstva po celou oslavu dělal tzv. animační program. Hrál na klávesy, na dvě trumpety v jedné puse, zpíval, převlékl se do skotské sukně a zahrál na dudy, zvládl všemožné žánry, na některé se dalo dokonce tancovat. Pro mě si přichystal překvapení. Svůdnou, leč naprosto nesrozumitelnou srdceryvnou češtinou mi zapěl *Malý hošík černovlasý*... Kdyby tušil, že přesně tento repertoár mi působí výrazku a fibrilace srdečního svalu! Netušil, a tak jsem mu dojatě poděkovala... je krásné, když se někdo kvůli vám snaží!

Víte, blíží se čas Vánoc, a k němu patří setkávání s rodinou, s příbuznými, přáteli. Vzhledem k tomu, že dosud většina z mých rakušáckých příbuzných se chlubila tím, že má v rodokmenu nějakého pradědečka či prababičku z Čech nebo Moravy, a jsou na to pyšní a dosud si pamatují místa, kde se ti příbuzní narodili, říkám vám: Jsme jedné krve, ty i já! Jsme všichni jedna rodina! V každém z lidí okolo nás může být kousek z naší genealogie. Koukejte se tedy k sobě o Vánocích a v tom novém roce chovat slušně. On totiž měl Pán Bůh s tím *Miluj bližního svého jako sebe samého* naprostou pravdu.

✧ SPOLEČENSKÁ KRONIKA ✧

BLAHOPŘÁNÍ :

Městský úřad Hluboká nad Vltavou blahopřeje občanům, kteří v měsíci prosinci 2011 oslaví významná výročí.

Cimbálová Františka	Hluboká	93 let
Hodánek Jan	Hluboká	90 let
Houšková Anna	Kostelec	90 let
Bartuška Miloslav	Poněšice	85 let
Lorenc František	Hluboká	85 let
Budayová Marie	Hluboká	80 let
Dorovin František	Líšnice	80 let
Antošová Anna	Hluboká	75 let

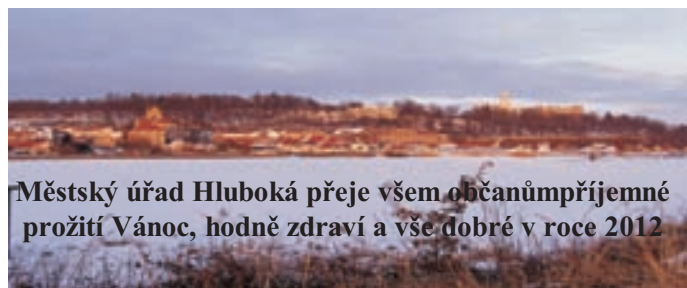
Do dalších let přejeme všem dobré zdraví, spokojenost a osobní pohodu.

Narodili se

Soukal Jáchym	Hluboká
Gajdošová Emily	Hluboká
Hajný Václav	Hluboká
Janovská Darina	Hluboká
Váňa Jakub	Hluboká

Opustili nás

Filipová Anna	Hluboká
Jiránek Jaroslav	Hluboká
Němcová Irena	Hluboká
Pešek Václav	Hluboká
Ing. Jiří Šíma	Hluboká
Ing. Václav Dušák, Csc.	Hluboká

Městský úřad Hluboká přeje všem občanům příjemné prožití Vánoc, hodně zdraví a vše dobré v roce 2012

✧ ZPRÁVY Z RADNICE ✧

z jednání rady města

■ Rada města projednala návrh rozpočtu na rok 2012. V prvním návrhu je prozatím uvažováno se schodkem výdajů oproti příjmům. V příjmové části není zahrnut přebytek hospodaření roku 2011, není dosud znám. Bylo konstatováno, že schodek by bylo možno vyrovnat: zapojením přebytku hospodaření roku 2011. Zapojením dalších očekávaných příjmů – pokud budou k dispozici. Možnost projednání s bankami o rozložení splátek úvěrů na delší časový úsek. Přehodnocením výdajové části rozpočtu. V tomto prvním návrhu jsou ještě pod čarou další významné akce, jejichž zařazení do rozpočtu bude zvažováno dle finančních možností v příjmové části.

■ Rada města souhlasila s pronájmem části pozemku jako zázemí staveniště v lokalitě Selská pole. Za možnost užívání nabízí žadatel vyčištění celého pozemku, provedení terénních úprav a zatravnění.

■ Rada prozatím odložila řešení prodeje pozemků v k.ú. Purkarec v okolí tzv. Farské stodoly, na kterých žadatel o koupi chce vybudovat atrakce související s provozem hotelu, jako např. Minigolf, či welnes. Osadní výbor s prodejem pozemků nesouhlasí. Rada konstatovala, že je nutné zabezpečení objektu, případně jeho demolice.

■ Rada souhlasí s vymáháním nákladů, vyvolaných zájemcem o koupi pozemků, spojených s neuskutečněným prodejem těchto pozemků v k.ú. Purkarec.

■ Rada města prodloužila dle dvou žádostí právo užívání bytů pro příjmově vymezené osoby v Lesní ulici.

■ Rada města bere na vědomí záměr OV Purkarec postavit na pozemku města, na němž se nachází tzv. Farská stodola Obecní objekt, sloužící zejména jako skladovací prostory pro osadní materiál, hasičské vybavení, které bylo nutno v souvislosti s umístěním hasičského auta do stávající hasičárny, přemístit do objektu v Jeznici.

■ Rada města prozatím nesouhlasí s demontáží přípojky tepla TUV od centrálního zásobování teplem, v souvislosti s odpojením domu

Fügnerova čp. 685, v němž se bytové družstvo rozhodlo vybudovat vlastní zdroj tepla.

■ Rada města souhlasí s uzavřením smlouvy o umístění a údržbě teplovodní přípojky ve vlastnictví města pro objekt Podzámčí.

■ Rada souhlasí s uzavřením smlouvy o smlouvě budoucí, spočívající v umístění a údržbě přípojek elektro, vodovodu, kanalizace, dešťové kanalizace a data kabelu, na pozemek budoucí budovy kapitanátu v rámci smlouvy o spolupráci na projektu sportovního přístavu v Podskalí.

■ Provozovatel pojiždné prodejny žádá o poskytnutí příspěvku, aby mohl nadále zásobovat občany osad Hroznějovice, Líšnice, Poněšice a dle potřeby i v Kostelci. Podle sdělení osadního výboru je se službou spokojenost a osadní výbory požadují pokračovat v službě pojiždné prodejny.

■ V roce 2012 skončí současné nájemní smlouvy ve zdravotním středisku. Stav rozvodů el. instalace a měření je nevyhovující, nájemci rovněž nemají samostatné měření. Vlastní rekonstrukci se doporučuje zařadit do rozpočtu r. 2012.

■ Zástupci podnikatelů v cestovním ruchu se pravidelně zúčastňují gastronomického veletrhu Gastrofest v ČB. Letos se konal v listopadu v nové multifunkční hale na výstavišti. Město přispělo na pronájem výstavní plochy.

■ Nadace ČEZ vyhlásila grantové řízení *Podpora regionů pro rok 2012*, zaměřené na podporu veřejně prospěšných projektů – podpora dětí a mládeže, zdravotnictví, sociální péče, osob s handicapem, vzdělání, kultury, sportu atd. Grantové odd. MÚ připravuje žádost o poskytnutí dotace na projekt »Odpočinková zóna pro seniory Domova důchodců,« která by byla vytvořena na volném prostranství, které vznikne po demolici stodoly »U Souchů.« Náklady projektu dosud nejsou známy, projekt se zpracovává, předpokládána dotace by byla asi cca 200 tis. Kč.

■ Rada města vzala na vědomí informaci o probíhající výběrovém řízení na poskytnutí úvěru na spolufinancování akce »Zateplení ZŠ«

■ Na základě skutečnosti, že město vlastní ve Zdravotním středisku prostory bez reálného využití, byla zpracována jednoduchá studie na stavební úpravu místnosti, které dříve využívala lékárna. Navrženo vytvoření bytu 1 + kk o ploše 34 m² a realizovat pronájem.

■ Rada města ukládá prověřit zlevnění dopravního řešení zpracované studie úpravy křižovatky silnice *Hluboká – Zliv a Munice – Zahájí* a jednat s vlastníkem komunikace o spolupráci.

■ Rada města schválila směrnici pro provedení inventarizace, která nabývá účinnosti dnem 1.11. 2011 a plán inventur za rok 2011 k zajištění řádné periodické inventarizace. Zahájení je stanoveno 15.11. 2011 ukončení 15.1. 2011.

■ Rada souhlasí s umístěním tří plovoucích mol pro kotvení plavidel českobrotské plavební s.r.o., která provozuje lodní dopravu mezi Hlubokou a ČB na sezónu 2012 v lokalitě slepého ramen v Podskalí.

■ Na město se obrátil majitel hotelu Pelikán v Purkarci se žádostí o umístění mola pro kotvení malých plavidel v zátoce u jeho pozemku. Hodlá molo využívat pro kotvení plavidel svých hostů. Rada konstatovala, že vybudování mola v této lokalitě je žádoucí, nicméně vše musí proběhnout v souladu s právními normami a předpisy a s povolením okolních vlastníků pozemků a Povodí Vltavy s. p.

■ Rada odsouhlasila příspěvek na opravu střechy tribuny poničené pádem větví stromů.

■ Rada uložila řediteli PMH projednat se spol. Verba plus podmínky umístění reklam na sloupech veřejného osvětlení.

■ Byl vznesen požadavek na důslednou kontrolu cyklostezky do Purkarce po odvozu dřeva vytěženého na objednávku Lesy ČR.

■ Rada se zabývala žádostí Jednoty a.s. o umožnění zařízení tří parkovacích ploch pro krátkodobé stání zákazníků jejich prodejny ve Zborovské ul. Rada konstatovala, že je nutné odborné posouzení projekční kanceláře.

POPLATEK ZA ODVOZ KOMUNÁLNÍHO ODPADU ZVÝŠENÍ

Zastupitelstvo města Hluboká nad Vltavou rozhodlo na svém zasedání dne 21.11. 2011 **zvýšit místní poplatek za komunální odpad**

s účinností od **1. 1. 2012 na částku 500 Kč na osobu a rok.** K navýšení poplatku dochází zejména z důvodu změny DPH od 1.1.2012 z 10 % na 14 %. Dalším důvodem jsou neustále rostoucí ceny

pohonných hmot a el. energie. Pro informaci uvádíme, že naposledy byl poplatek navyšován v roce 2009.

Hlubocký zpravodaj

Koupit – nekoupit, zlobit se – nebo nezlobit?

Pokud si v lednu koupíte Hlubocký Zpravodaj, zjistíte, že o 4 Kč zdraží. Reálná cena jednoho výtisku z tiskárny vychází na cca 20 Kč, takže nadále na jeho vydávání město ještě bude připlácet. Stejně tak je tomu s částkou pro předplatitele, která se zvýší na 220 Kč, přesto nezaplatí skutečné náklady na poštovné ani výtisk.

Rada bych, aby to byla jinak, ale nebude – nízký náklad tištěných Zpravodajů pro menší městskou aglomeraci bohužel není tak výhodný, jako je to u celostátních tisků novin a časopisů, které vycházejí v mnohem větších nákladech. S vyšším nákladem se cena za jeden výtisk snižuje. To bohužel ale není náš případ.

Podobný charakter jako náš Zpravodaj má například časopis *Třeboňský svět*, který také stojí 15 Kč a vychází jako ten náš v rozsahu 12 – 32 stran. Některá města distribují své »noviny« zdarma, ale pak to bývá většinou čtyřlíst jednou za dva a více měsíců se základními informacemi. Nebo to zkouší formou časopisů sponzorovaných inzercí – pak ale většinu plochy tisku zabírají inzeráty. To je ale problematické u tak malých měst, jako je Hluboká, tolik platících inzerentů na jedno číslo neseženeme.

Další změna se bude týkat inzerování ve Zpravodaji.

Pro Hlubocké občany byla **osobní inzerce, event. malopodnikatelská, po dvacet let zdarma. Tak to bude i nadále, ale pouze v provedení krátkého sdělení řádkové inzerce.** Pokud budete chtít větší plošnou inzerci, budeme se muset řídit platným ceníkem.

Sdělení, týkající se různých událostí, kulturních akcí, sportovních utkání, dětských burz a jiných občanských aktivit, o kterých by bylo dobré dát hlubocké veřejnosti vědět, budou i nadále zdarma a jsme vám za jejich avizování vděční.

Doufáme, že pochopíte, jak se věci mají a na Zpravodaj nezaněvřete. Budeme rádi, když bude Zpravodaj přinášet informace, které potřebujete, nebo které si rádi přečtete.

Hlubocký zpravodaj – informace pro rok 2012:

vychází měsíčně, vždy začátkem měsíce, v nákladu cca 600 – 700 ks

Cena komerční inzerce (bez DPH) od 1. ledna 2012

A4 2000 Kč ½ A4 1000 Kč

1/4 A4 500 Kč 1/8 A4 250 Kč

vložení letáku 1000 Kč

cena Hlubockého Zpravodaje 1 výtisk 15 Kč

roční předplatné s poštovním 220 Kč

Platba za inzerci je splatná před otištěním. Vydavatel si vymíní korigovat množství inzerce i její obsah, vzhledem k tomu, že měsíčník vychází jako tiskovina pro městskou aglomeraci města Hluboká nad Vltavou. Na titulní a zadní stranu se inzerce neumísťuje. Hlubocký zpravodaj k nahlédnutí na webových stránkách www.hluboka.cz

Zpravodaj vydává Město Hluboká nad Vltavou. Zpravodaj informuje o práci městského úřadu, zveřejňuje důležitá oznámení, přináší příspěvky o činnosti místních spolků, zájmových sdružení a organizací. Příspěvatelé z řad občanů města zde mají možnost vyjádřit se k různým událostem ve městě. Obsahem je rovněž nabídka kulturních a sportovních akcí ve městě – budeme rádi, když nám o svých akcích dáte včas vědět! Na našich stránkách si můžete přečíst jak poslední, tak i starší vydání Hlubockého zpravodaje. Podepsané příspěvky vyjadřují názory dopisovatelů a nemusí být totožné s názory redakce.

Redakci nevyžádané příspěvky se nevracejí, anonymy neotiskneme. Za správnost příspěvku ručí autor. Prosíme všechny příspěvovatele, aby dodržovali termín uzávěrky (zpravidla do 20. dne aktuálního měsíce). Za všechny články děkujeme.

Telefon: 775 622 006 e-mail: alenoviny@volny.cz

Redaktorka: Alena Mitter (dříve Růžičková)

Foto: ing. Jan Pirgl

Výdej povolenek ČRS MO Hluboká nad Vltavou v roce 2012
Mánesova 829, Hluboká nad Vltavou – kancelář MO

Měsíc	Datum	Den	Výdejní doba
prosinec 2011	14	středa	15– 18
	20	úterý	15– 18
	29	čtvrtek	15– 18
leden 2012	4	středa	15– 18
	9	pondělí	15– 18
	18	středa	15– 18
	24	úterý	15– 18
	28	sobota	15– 18
únor 2012	1	středa	15– 18
	8	středa	15– 18
	17	pátek	15– 18
	28	úterý	15– 18
březen 2012	7	středa	15– 17
	14	středa	15– 17
	22	čtvrtek	15– 17
	28	středa	15– 17
duben 2012	3	úterý	15– 17
	11	středa	15– 17
	18	středa	15– 17
	26	čtvrtek	15– 17
květen 2012	10	čtvrtek	16– 17
	23	středa	16– 17
červen 2012	6	středa	16– 17
	20	středa	16– 17

Červenec, srpen, září, říjen – Kdykoliv po telefonické nebo osobní domluvě na adrese: Vladimír Peprný, Boženy Němcové 638, Hluboká nad Vltavou, nebo ☎ 606 410 299 e-mail: pepny.v@necoss.net

Nezapomeňte!

Členská schůze 25. 2. 2012 v 9.30 hod. v restauraci »Solidní šance« Hluboká nad Vltavou, náměstí. Odevzdat **vyplněné** úlovkové listy do 15. 1. 2012 kancelář MO Mánesova 829, nebo poštou!

Známky – **dospělí 400 Kč, 16 – 18 let 200 Kč, děti 100 Kč.**

Upozornění! Změna poplatků za brigády!

Poplatky za brigády: **18 – 63 let 600 Kč, 64 – 65 let 300 Kč, 66 let a více 0 Kč.** Děti 16 – 18 beze změn. Částečný invalidní důchod

1. a 2. stupně 300 Kč, plný invalidní důchod ZTP-P 3.st. 0 Kč.

Výše uvedené poplatky platí i pro ženy!

Ceny základních

povolenek	povolenka	dospělí	ZTP-P	mladiství 16– 18	děti do 15 let
roční	MP	1300	650	750	400 2 pruty
roční	P	1400	700	850	300 1 prut
celosvazové	MP	1950	1300	1300	650 2 pruty

povolenky

výbor ZO Hluboká nad Vltavou

Vánoce za dveřmi, přijďte udělat radost dětem do našeho – vašeho obchůdku. Nabízíme skvělé typy na dárky a víme jak potěšit dětské dušičky oblíbenými značkami GORMITI, HALLO KITTY, CARS, BARBIE, TOY STORY, SPIDERMAN, PRINCES a dalších.

U nás si vybere opravdu každý.

Ať jsme na Vánoce krásné...

Kosmetický, vizážistický a masážní salon Šárka

Tel. 777 606 952 Hluboká nad Vltavou
www.salon-sarka.ic.cz

- kosmetické ošetření pleti
- masážní služby
- Nově – poradenství v oblasti vizážistiky – líčení např. svatební, večerní, denní.
- Možnost zakoupení dárkových poukazů.

*PS. Krásné Vánoce a šťastný nový rok
Vám přeje
Šárka*

STEJSKAL

NA TRHU OD ROKU 1992

Zajistím veškeré služby v oblasti realit, zprostředkuji prodej, pronájem nebo poptávku, konzultace zdarma.

Realitní makléř ve Vašem městě: Mgr. Jana Vítů
tel.: 608 036 027, jana.vitu@century21.

Jihočeská realitní kancelář s dlouholetou tradicí

Mám Vám vyřídit...

Mám pro Vás vzkaz od starosty města Tomáše Jirsy. Přeje všem hlubockým občanům spokojené Vánoce, hodně zdraví, pohody – a také optimismus zabalený mezi dárky pod stromečkem. Zkrátka všechno to, co potřebujeme pro každodenní život. Řekl mi to do telefonu, volal po příjezdu z Maroka a před odletem do Ruska. Myslí na Hlubokou a leží mu na srdci. I když nemá moc času.

Starosta nemá moc času a možná ho často potkáváte s vlajícími šosy, když probíhá městem. Nicméně, řekla bych, že na důležité věci si čas nadále dělá, a dělá pro ně možná víc, než si myslíme. Jako jeden z mála hodně zaměstnaných lidí odpovídá obratem na esemesky, maily a když mu řeknete o nějakém problému, řeší ho. Navíc ještě pořád je vidět, že ho komunální politika baví. Problémy a starosti (ale i radosti) našeho města, starosti senátorské, týkající se našeho kraje (pořád ještě se bije za Šumavu), zajímá se o otázky, které časem mohou být dost palčivé (oblast bývalého Ruska) svým vlivem na střední Evropu. Jeho články jsou na rozdíl od vyjadřování většiny českých politiků naprosto srozumitelné a k věci. Všimněte si toho někdy. Třeba na jeho senátorských stránkách www.tomasjirsa.cz. Jsou to problémy, které vidí z nadhledu Evropana, který prošel školením socialistického státu a při cestách na Východ i na Západ tak může svoje zkušenosti využít. Má málo času, ale opravdu dost toho díky tomu už udělal.

Letos ho ještě potkáme na zpívání koled a jiných »sousedských« akcích. Neříkám, že my ostatní pracujeme málo. Taky třeba máme napilno, taky se zajímáme o dění kolem nás, a taky pro budoucnost něco děláme... A tím lépe pak chápeme ostatní, kteří jsou ve stálém shonu. Bylo by ale dobré, kdybychom si v předvánočním čase vzpomněli na ty, kdo na rozdíl od nás mají času víc. Možná tolik, až je jim kvůli tomu smutno. Protože bývají často sami. Staří lidé a malé děti. Zkuste to, zkuste jim věnovat více – nebo smysluplněji – prožitého času. I za cenu, že proškrtáte některé nabitě kolonky svého diáře. A v tom příštím roce budete a budeme plánovat čas ještě o něco lépe než letos. Slibuji i za sebe nad novými stránkami nového diáře! Ať máme čisté svědomí.

Když si přečtete další článek, pochopíte, že my Češi v sobě

máme něco navíc a že Evropa nám může ležet u nohou! Nebylo by to poprvé! Tak tedy ještě jednou vyřizuji – všem krásné Vánoce od starosty! A za naši redakci vám přeji, užijte si RETRO Vánoce, tak skromné a krásné jaké bývaly v šedesátých letech. A ať vám chutná letošní cukroví, o čemž v mém případě nepochybuji!

Foto: Retro vzpomínka na Kloboukový den 2003, kdy všem ženám ležel u nohou starosta města Hluboká.

Znáť pravdu o minulosti svého národa

Historii píší vítězové. My jsme byli v 17. století vinou své nesvornosti poraženi, elita národa vybita či přinucena k emigraci a naše země byla na tři století ovládnuta svými sousedy.

Už z této vcelku známé skutečnosti se dá vyvodit, že mnohé v naší minulosti bylo jinak než jak nám bylo a doposud je předkládáno a jak ke své vlastní škodě věříme i my.

Domníváme se například, že jsme a vždy jsme byli malým, bezvýznamným národem, který byl ve srovnání se svými sousedy spíše na nižší úrovni. To je ale verze vítězů. Uvedme si zde některá fakta, která do tohoto obrazu příliš nezapadají.

Československé legie jako jediné dokázaly úspěšně vzdorovat přesile bolševických armád a na několik let udržet pod kontrolou značnou část ruského území. Turci, kteří po půl tisíciletí smrtelně ohrožovali Evropu, byli zastaveni za významného přispění našeho národa, který po více jak 200 let nesl hlavní tíhu boje proti tureckému nebezpečí. V době husitských válek jsme dokázali zvítězit nad armádami celé Evropy a navzdory tehdy všemocné katolické církvi jsme se stali první protestantskou zemí. Za vlády císaře Karla IV. a některých Přemyslovců patřilo české království mezi nejvýznamnější evropské státy a vícekrát se na našem území rozhodovalo o osudech Evropy. A ještě dříve, kam už národní povědomí téměř nedosahuje, za dob Velké Moravy a Sámovy říše jsme byli místní velmocí, která dokázala opakovaně rozdrtit největší vojenskou sílu tehdejší Evropy – armády Franků. Děsivá porážka, kterou Frankové utrpěli u Wogastisburgu a po které se půl století

neodvážili vstoupit na slovanské území, nemohla být dílem nějakého malého, teprve před nedávnem se zde usídlivšího kmene. Tvzení, že naši předkové osídlili toto území až v pátém století našeho letopočtu, v době stěhování národů, je verze germánských dějepisců a je to pravda jen zčásti.

V pátém století do střední Evropy dorazily bojovné kmeny Čechů a Polanů, které později sehrály významnou roli při zadržování germánského náporu. První, mnohem početnější vlna slovanského osídlení však proběhla už před rokem 1000 př. n. l. Tento přátelský, mírumilovný lid vykácel pralesy, vysušil močály a proměnil je v úrodná pole a pastviny. V průběhu staletí postavil množství osad, hradišť. Vždy s otevřenou náručí přijímal přichozí a vždy tvořil na našem území většinu (i v době příchodu Keltů a Germánů).

Jeho sídla se rozkládala na území od Alp až k Černému moři, od Baltu až po Jadran. Dokladem toho, jak velká byla oblast osídlená našimi předky a dorozumívající se staroslověninou, je i fakt, že křesťanství věrozvěstové Cyril a Metoděj, kteří přišli

z oblasti dnešního Řecka, se bez potíží dorozuměli s místním obyvatelstvem.

Původním náboženstvím tohoto národa byl bráhmánismus, z jehož bohů a bohyň časem povstal slovanský panteon v čele s Perunem. Naši předkové měli ve velké úctě stromy (lípy), studánky a prameny, věřili v existenci přírodních bytostí (víl, rusalek, skřítků atd.) s nimi spjatých. Prajazykem, kterým se dorozumívali před odchodem ze své dávné vlasti, ležící někde na území dnešního Iránu, byl sanskrt. Sankskrtská věta »Kavajó dhané lubjanti«, tj. Pěvci milují dary, vcelku jasně ukazuje na příbuznost se staroslověninou. Z oblasti Iránu si také přinesli symbol lva, který je dodnes součástí našeho státního znaku.

Tento národ se po dlouhou dobu řídil příkazy svých náboženských textů, z nichž jeden z hlavních byl Ahinsa (nenásilí, neublížování). V důsledku toho se stával častým cílem agrese výbojných národů.

Římany byl nazýván »Ethné megalá« (převeliký národ). Existují o tom četné záznamy v římských letopisech a kronikách a byl oním národem, který zastavil římskou expanzi za Dunaj. Po dlouhou dobu nebyl centrálně řízen a vojensky organizován a jsa napaden, bránil se udatně, ale nevojensky. Teprve po pádu Říma, pod narůstajícím tlakem Franků (slovo Frank vzniklo od staroslověnského wranken, tj. vrahové) vytvořil centrálně řízené státní útvary (Sámova říše a Velká Morava). Jejich vyspělost dokumentují i dochované zápisky arabských kupců z 9. stol., kteří přestože procestovali celý tehdy známý

svět včetně byzantských velkoměst, stanuli v úžasu před sídlem krále Svatopluka a nazvali ho «Doposud nikdy nevidaným hradem».

Skutečnost, že tak málo víme o Velké Moravě i o tom, co bylo předtím, má několik příčin. Jednou z nich je i stavební materiál používaný našimi předky. Většinu svých staveb vytvořili ze dřeva, kterého bylo na našem území vždy nadbytek, a z cihel z nepálené hlíny. I vlivem této skutečnosti byl rozsah zkázy způsobený Maďary po pádu Velké Moravy obrovský. Popelem lehla většina sídel, hradišť, chrámů, tvrzí a spolu s nimi i vše ostatní. Další příčinou je nezájem vládců nástupnických států o pravdivou interpretaci minulosti. A tak dnes víme o Velké Moravě méně než o vzdálených říších zaniklých před mnoha tisíci lety.

Po pádu Velké Moravy vojsko českého knížete obsadilo malou část území zaniklé říše. Zbytek byl postupně poněmčen, pomadžarštěn, popolštěn, porumunštěn...

Je doložitelné, že ještě za vlády Karla IV. existovala na severozápadě od našich hranic dvě slovanská království (Horní a Dolní Lužice), a že přinejmenším polovina dnešního Rakouska, které ve středověku patřilo k zemím koruny české, mluvila slovansky, že i části

Bavorska byly v té době ještě obývány Slovany. Také na území dnešního Maďarska, přes tvrdou maďarizaci, existovaly ještě v 19. a ve větší míře v 18. stol. slovansky mluvící vesnice.

Maďaři, když se s dovořením vládců Velké Moravy usídlili v Panonii, byli kočovným mongolským kmenem. Od svých hostitelů se naučili řemeslům, zemědělství i všemu ostatnímu. Odvděčili se tím, že když většina bojeschopných mužů hájila západní hranice před dalším nájezdem Franků, vpadli svým hostitelům do zad a tím způsobili zánik říše.

To, že dnes vypadají jako Evropané a ne jako Mongolové, je díky skutečnosti, že do sebe v průběhu staletí přijali většinu slovanských genů (dnes mají Maďaři 70 – 80% slovanské krve). Morava si po dlouhou dobu udržovala, vedle značné míry samostatnosti, i jazykovou, zvykovou a povahovou odlišnost od Čech, která doznívá ještě i dnes. Jazyk Moravanů a Slováků si byl po dlouhou dobu velmi blízký, protože vycházel ze společného základu – staroslověnštiny. Staročestina zase měla mnohé společné rysy se staropolštinou.

Dnes už jen málo z nás ví, že jsme spolu se Slovinci, Slováky, Slezany (i polskými) jedním

z posledních zbytků kdysi velikého, vyspělého, bohatého národa. To, co se dělo po dlouhá staletí, kdy nám přicházející cizáci brali náš majetek, půdu, ženy, se v moderní době děje i dnes. Našemu národu dokonce hrozí, že klesne na ještě nižší úroveň, než je úroveň někdejších agresorů, kteří ho o tolik připravili.

Po roce 1989 jsme se důvěřivě otevřeli světu. Dravé a bezohledné zahraniční firmy, banky i jednotlivci, jejichž hlavním cílem bylo urvat co nejvíce, se vrhli na naši zemi. Tehdejší političtí vůdci jim v tom nejenže nebránili, ale dokonce je povzbuzovali („Jen víc takových Kožených“) a asistovali jim.

Výsledek je pro nás téměř tragický. Žijeme v zemi, kde nám toho už moc nepatří. Stát, přestože v krátké době rozprodal většinu majetku, má obrovský dluh. Je nám předkládána úpadková kultura a vnucován konzumní styl života spojený s rychlým zadlužováním rodin. Lichva a prostituce už začínají být prezentovány jako normální způsob podnikání. Vychytralost už má přednost před poctivostí, překupnictví před pracovitostí.

Kdo zastaví tento úpadek?

Duše národa volá o pomoc. Nenechme ji zahynout. **Slávek Popelka, bývalý disident**

Arabský podzim na vlastní oči

Jako jeden z důsledků »arabského jara« pozvaly některé arabské státy evropské instituce monitorovat své volby. Pozvání monitorovat parlamentní volby v Maroku dostala od Marockého království Rada Evropy (nepřelstí si s EU, Rada Evropy má 47 členů včetně 27 členů EU) a předsednictvo Parlamentního shromáždění Rady Evropy mne jmenovalo předsedou této monitorovací mise.

Moje funkce mi tak umožnila opakovaně navštívit tuto severoafrickou muslimskou zemi a setkat se s nejvyššími představiteli Marockého království. Má práce v Maroku mi umožnila »osahat« si arabské jaro a jeho výsledky. Jakkoli jsou jednotlivé arabské země a výsledky jejich revolucí rozdílné, umožňuje mi Maroko ukázat situaci, před kterou Evropa stojí.

Maroko je konstituční monarchií velmi vzdálenou monarchiím »evropského typu«. Jeho Výsost Mohamed VI. má rozsáhlé pravomoci a de facto řídí stát. Jedná se však o monarchu vystudovaného v západní Evropě, který zahájil demokratizační a liberalizační reformy hned po svém nástupu v roce 1999. (Jedním z jeho prvních kroků bylo, že zrušil harém.) A programově ukazuje svému obyvatelstvu, že 40ti procent negramotnému, svoji vlídnou tvář. Výsledkem kombinace všech faktorů byla skutečnost, že při jamích demonstracích na náměstích v Maroku byl kritizován kde kdo i co, hlavně korupce, ale legitimita krále nebyla zpochybněna. Ostatně, zákaz kritizovat krále obahuje i ústava.

Prakticky jedinou opravdovou opoziční stranou v Maroku je strana s islamistickým zaměřením. Jeho Výsost tahá za nitky v ostatních stranách a dělá všechno proto, aby

islamistická strana volby nevyhrála. Marocké království tak působí jako ostrov stability v rozbouraném arabském světě.

První otázka, kterou si musí Evropan položit je, zda je pro Evropu lepší partner Jeho Výsost s demokraticky zvolenou loutkovou vládou, nebo ozbrojené hordy a prozatímní vláda v Lybii či nepřehledná situace v Egyptě. Samozřejmě, odpověď musí znít, že Jeho Výsost a jím řízená demokracie. A to jsem do hodnocení nezahrnul skutečnost, že uprostřed hlavního města Maroka Rabatu stojí krásně opravený a denně otevřený katolický kostel.

Musíme však jít o krok dál. Jeho Výsost, resp. marocké ministerstvo spravedlnosti má několik politických vězňů. Existence politických vězňů je však pro nás demokraty neakceptovatelná. Že jsou tito vězni islámští fundamentalisté, kteří chtějí svrhnout krále a nastolit právo šaría? Samozřejmě. Kruh evropského pojetí demokracie a naší slabosti se uzavírá. Na jedné straně podporujeme krále, který drží v zemi klid a fundamentalisty zavírá. A na straně druhé kritizujeme existenci politických vězňů, kteří krále chtějí svrhnout. A islamistické strany, ať již umírněné nebo radikální, nabírají na síle a popularitě.

Na pokoji hotelu v Maroku jsem měl hodinu volno a pustil jsem si arabskou televizi Al-Jazeera. Arabsky neumím, ale rozuměl jsem, že ten den zahájila vysílání redakce Al-Jazeera v Sarajevu. Při večeři jsem to říkal svým evropským kolegům a oni přidali, že již dříve byl učiněn pokus zakázat na bosenských ulicích

reklamu Santa Clause, aby neurážel muslimy. Pro připomínku, Bosna a Hercegovina je od nás cca 600 kilometrů. A muslimské Kosovo, které jsme si také odsouhlasili, je jen o něco dále. Muslimů je na světě asi jeden a půl miliardy a musíme s nimi žít.

A je přirozené, že muslimské obyvatelstvo ve volbách volí (zatím) umírněné islamistické strany.

Nekritizují islám, ale určitou muslimskou rozpínavost a jejich lpění na dodržování lidských práv do okamžiku, než bychom jako křesťané vyžadovali stejná práva v muslimských zemích. Buďme ale upřímní, je to také naše vina a slabost. To my jsme opustili víru v Boha, přestali chodit do kostela a dovolili muslimům v Evropě vedle kostelů stavět mešity. Tlakem na rychlou demokratizaci a podporou »arabského jara« otevírá křesťanský svět pandorinu skříňku nástupu islamistických vlád v této oblasti. I v Maroku, kde Jeho Výsost umožnila hru na demokracii, zvítězila ve svobodně provedených volbách islamistická strana. Nikdy předtím nedostala možnost se podílet na moci a tak zůstala z celého politického spektra čistá a nezasažená ani mocí, ani korupcí. A lidé do ní vložili své naděje.

Před deseti lety položil slavný americký politolog Fareed Zakaria (ve své neméně slavné knize Budoucnost svobody) světu otázku: Co budeme dělat, až ve svobodných volbách zvítězí v arabských zemích muslimští fundamentalisté? Odpověď neznáme a Zakariova otázka se rychle blíží naplnění.

Tomáš Jirsa

Pokus o předvánoční rozhovor na příjemné téma

Ve větru poletuje žlutorezavé listí, věž hlubockého kostela se ztrácí v mlze. Je polovina října a Vánoce se zatím zdají být v nedohlednu. Proto svou žádost o tradiční předvánoční rozhovor místostarostu Pavla Dlouhého trochu překvapím. Po chvilkovém údivu – *Vánoce? Už?* pan místostarosta s rozhovorem souhlasí a podotkne, že předvánoční rozhovor by měl být pohodový, je to příjemné téma pro příjemnou, všemi vítanou dobu nejhezčích svátků. Samozřejmě! Jiný, než příjemný rozhovor jsem ani na mysli neměla, říkám, když si domlouváme termín a téma pro rozhovor. Termín – 18. listopadu. Téma – předvánoční, příjemné.

Jenže – člověk miní a čas? nebo události? nebo lidé? mění.

■ **Pane místostarosto, vím, že jsme se shodli na příjemném námětu našeho rozhovoru pro čas předvánoční, ale – ta příjemnost by mohla působit falešně v době, kdy jste v centru publicity ne zrovna příjemné, související s jmenováním Martina Kuby ministrem průmyslu a obchodu. Jak vy tyto události vnímáte?** Vnímám je bez překvapení. Každý mediálně viditelný politický krok, který nějak souvisí s jihočeskou ODS, vždy znovu vede k opakování toho, čím před víc než dvěma lety bývalý předseda Mirek Topolánek chtěl odpoutat pozornost od svých nedostatků a nehorázného chování. Přišel s teorií kmotrů a této vykonstruované a musím uznat, že šikovně vykonstruované teorie, se mnozí naši političtí rivalové a potažmo i média, pilně ujali a užívají ji dodnes. Rozumím důvodům, které je k tomu vedou a rozumím tomu, že je mnohem jednodušší místo faktů a argumentů užít populistické fráze o kmotrech. Martina Kubu, předsedu jihočeské ODS, který byl zvolen na regionálním sněmu 72 hlasy ze 79 možných, vicehejtmana, za kterým je vidět kus práce pro jihočeský region, jmenoval do funkce ministra pan premiér Petr Nečas a já nepochybuji, že tak učinil po důkladném uvážení.

■ **Jmenování Martina Kuby je ale připisováno vašemu vlivu!** Jistě. To je to zjednodušení, o kterém mluvím, které užívají některá média a i někteří politici. Je jednodušší říci – Zařídil to kmotr Dlouhý!, než připustit, že pan premiér si pana ministra vybral podle jeho schopností a výsledků jeho práce a možná i přesvědčivého vítězství v kandidatuře na předsedu jihočeské ODS. 72 ze 79 hlasů, to je hodně silný mandát!

■ **Mohl situaci negativních reakcí ještě vyostřit odchod Michala Doktora z ODS?** Nechtěl bych posuzovat, jestli tento krok pana Doktora něco vyostril. Vyřešit tak zklamání, které patrně nezvládl, to bylo jeho legitimní právo a já bych ho nerad nějak hodnotil. Musím říci, že znám Michala Doktora jako dlouholetého člena ODS, který pro jihočeskou ODS udělal kus práce a vždy jsem u něj oceňoval schopnost pragmatického pohledu – nečekal bych, že učiní rozhodnutí jen na základě emocí z nesplněného očekávání

jmenování do funkce ministra. Pochopitelně to mohlo nahrát těm, kteří měli potřebu negativních informací.

Ale jak říkám, nic z toho, co médií proběhlo, mne nijak nepřekvapilo, tyhle věci se dějí pořád podle stejného scénáře – využít každou příležitost pro negativní manipulaci veřejného mínění. Pozitivní věci jsou záměrně zkršlovány nebo ignorovány.

■ **Máte na mysli například významné setkání německých a českých představitelů v Linci, které se konalo u příležitosti 28. října, Dne české státnosti a kterého se za Českou republiku zúčastnil pan prezident Václav Klaus, pan senátor Tomáš Jirsa, velvyslanec ČR v Rakousku Jan Koukal, krajský zastupitel Jan Zahradník, budějovický primátor Juraj Thoma a vy? Toto setkání, které pořádal dr. Ludwig Scharinger, honorární konzul ČR v Rakousku a generální ředitel Raiffeisenlandesbank Horní Rakousy, místopředseda Společnosti tří zemí, svým významem jistě nebylo přehlédnutelné – přesto o něm česká média téměř neinformovala. To je příklad, o kterém mluvíte?** Pominu-li překvapení, že o tom víte a že se na to ptáte, tak musím odpovědět, že ano, to je přesně jeden z těch příkladů.

Reprezentativní setkání u příležitosti významného výročí, za účasti našeho pana prezidenta a významných představitelů hornorakouských politických a podnikatelských kruhů a pozornost médií – zdůrazňuji českých médií, rakouská média to považovala za událost týdne – byla nulová. Média mají tu možnost ovlivnit názory lidí a vždycky budou ti, kteří ochotně přijmou a budou opakovat předložené názory, protože je to pohodlnější, než si vytvořit vlastní názor, ověřit si fakta, nevnímat jen povrch, ale pokusit se věci pochopit v souvislostech. Když chce někdo z nějakého důvodu někoho dehonestovat, dát mu nálepku kmotra nebo mafiána, tak se mu to povede, protože vždycky najde ty, kteří na to budou slyšet. Stačí šikovně zahrát na ty horší struny lidských vlastností – závist, omezenější rozhled, pocit vlastní nedůležitosti.

Ale to už jsme se od původně domluveného příjemného námětu našeho rozhovoru dostali trochu hodně daleko, ne? Navíc si nejsem jistý, jestli právě tohle bude občany Hluboké nad Vltavou zajímat?

■ **Určitě ano, když je díky vám Hluboká tak často zmiňována v médiích a diskusích.**

Ale pojďme tedy k námětu příjemnějšímu, a tím je čas vánoční. V loňském rozhovoru v této době jste řekl, že pro vás je prosinec především dobou příprav rozpočtu města na příští rok... a tedy také časem hodnocení investic a výsledků roku stávajícího. Jak je tomu letos? Je to stejné. Tyto věci a procesy se nemění. Letošní rok byl trochu náročnější, protože rozpočet města byl trochu méně vyrovnaný než v loňském roce, projeví se tam některé větší investice i pozastavené zdroje dotačních programů. Přesto považuji za velmi pozitivní, že se podařilo dokončit ČOV

v Zámostí, to byla mimořádně velká investice.

Za neméně pozitivní považuji dokončení rekonstrukce mostu v Zámostí, tato stavba komplikovala nejen dopravu, ale i život obyvatel domů v okolí. Zateplení a nová fasáda zdravotního střediska, nový vůz pro Sbor dobrovolných hasičů Hluboká nad Vltavou, to jsou všechno záležitosti, které jsou přínosné a potřebné. Potěšitelné je i dokončení komplexu Podzámčí, můj názor je, že ta stavba vzhled hlavní části Masarykovy ulice významně zlepšila a neruší ani pohled na kostel, jak se před časem někteří občané obávali. Stejně tak s pocitem spokojenosti sleduji proměnu bývalého »domu hrůzy« vedle KC Panorama, místo ruiny se tam rysuje úhledný dům, děje se tak díky Františku Linhartovi, který do odkoupení domu a rekonstrukce investoval a přispěje tak k významně ke zlepšení vzhledu Masarykovy ulice. Tyto dvě zmíněné stavby jsou záležitostmi soukromých investorů, nebyly financovány z městského rozpočtu, ale i to, že investoři mají o Hlubokou nad Vltavou zájem je ukazatelem toho, že naše město je úspěšné a pro investory atraktivní.

■ **Ještě by to chtělo vyřešit vzhled sýpky...**

V tom s vámi a s mnoha dalšími, kteří mají stejnou připomínku, zcela souhlasím. Sýpka je svým umístěním přímo výzvou pro generální rekonstrukci a vhodné využití, o tom vedeme ve městě diskuse už dlouho, objevily se různé návrhy a plány. Ale – vše je otázkou investic, peněz. Náklady, které by si rekonstrukce vyžádala, mnohonásobně převyšují možnosti financí města a naší prioritou a zásadou je nikoliv investovat do velkých projektů, ale především zajistit základní služby občanům města – tedy aby fungovala školka, škola, domov seniorů, úklid města a okolních obcí, aby bylo možné zajistit opravy chodníků nebo školního hřiště. Takže budoucnost sýpky je stále ve fázi hledání optimálního využití a především ve fázi hledání důvěryhodného investora. Na hledání řešení se samozřejmě město podílí společně s vlastníky objektu a pozemků, pochopitelně máme společný zájem a tím je takové využití, které by bylo ekonomickým nebo společenským přínosem pro město a občany.

■ **Třeba za rok už budeme o konkrétním budoucím projektu využití sýpky mluvit. Ale to je hodně vzdálená budoucnost, pojďme k té blízké, aktuální. Jaké jsou vaše plány na Vánoce a třeba i předsevzetí do Nového roku?** Plány... V osobním životě moc neplánuji, ale samozřejmě, pro čas vánoční plán nebo představu mám, jako každý rok tento čas budu prožívat s rodinou, těším se na radost syna z dárků a vůbec na atmosféru všech zvyků a třeba i příležitostí setkat se s přáteli a známými, z nichž mnoho je, jak si s potěšením uvědomuji, občany Hluboké nad Vltavou.

Moje představa ideálních Vánoc je být doma – a tím myslím právě nejen dům, v kterém bydlíme, ale celkově naše město.

A ta novoroční předsevzetí? Nemám a nedávám si žádné konkrétní pojmenovatelné, ale někdy učiním výjimku – a to jsem udělal, už když jste mne žádala o rozhovor. Dal jsem si předsevzetí, že určitě nesmím zapomenout využít příležitosti a popřát prostřednictvím Hlubockého Zpravodaje všem občanům hluboké krásné prožití svátků vánočních v kruhu rodiny a přátel, splnění jejich přání a do roku 2012 hodně úspěchů a spokojenosti. Vážení spoluobčané, přeji vám hodně štěstí.

Pane místostarosto, i Vám hodně štěstí v novém roce a děkuji za – nakonec přece jen příjemný – rozhovor.

Lucie Burianová

■ **Koupím starší české komiksové časopisy Čtyřlístek, Rychlé šípky,** apod. K doptání v kavárně U Švehlů, Masarykova 54 e-mail: info@usvehlu.cz, tel.: 606 680 757

■ **Firma hledá pronájem garáže** v Hluboké nad Vltavou. Tel. č. 387 312 641

■ **Družstvo vlastníků prodá byt 3+1+hala+lodžie.** Dům po rekonstrukci a zateplení. Nerudova ulice 828, 1 300 000 Kč. *Kontakt:* Družstevní schránka na téže adrese

PF 2012

S přáním příjemného
prožití vánočních svátků
a mnoha úspěchů v novém roce 2012
připojuji poděkování za Vaši důvěru
a těším se na další úspěšnou spolupráci.

Malíř – natěrač, Karel Hnilička,
Hluboká nad Vltavou – Zámostí, tel. 604 823 505

RELAXAČNÍ A REGENERAČNÍ CENTRUM HLUBOKÁ
WELLNESS & SPA | FITNESS | RESTAURANT | HOTEL

VÁNOČNÍ INSPIRACE
Přemýšlíte nad vhodným vánočním dárkem?
Darujte pohodu, odpočinek, zdraví a krásu!

ZÁŽITKY JSOU DÁRKY NA CELÝ ŽIVOT
Potěšte své blízké jedním z nevšedních zážitků, které RRC Hluboká nabízí. Na všechny nabízené služby Vám rádi vystavíme dárkový poukaz. Darovat můžete i poukazy na služby RRC v určité hodnotě, která může být postupně čerpána.
Abychom vám usnadnili rozhodování, připravili jsme pro Vás pár tipů na zajímavé vánoční dárky, které najdete na našich webových stránkách.

www.csas.cz Informační linka: 800 207 207

Sladké Vánoce nejlepším klientům na světě!

Díky našim klientům jsme získali prestižní ocenění Banka desetiletí a Nejdůvěryhodnější banka roku 2011. Děkujeme Vám a věříme, že nám svou přízeň zachováte i v roce 2012.

**Nejdůvěryhodnější
banka roku
2011**

**Banka
desetiletí
2011**

**ČESKÁ
SPORITELNA**
Jsme Vám blíže.

Casanova – rodák z Hluboké

Od pana Zdeňka Pikla (producenta Divadla Hluboká) jsem dostala květiny – to bylo milé! – neboť na slíbenou schůzku se trochu opozdil. Bývá to jinak přece naopak – květinami bývají zahrnováni právě herci a producenti! O angažmá v hlavní roli zimní divadelní sezóny jsem přišla. Je už obsazená, což mě mrzí, protože v premiéře s názvem *Blbec k večeři* bych jistě byla dost přesvědčivá a ještě bych se najedla... škoda. Ale vymámila jsem pro čtenáře Zpravodaje velké tajemství, vím už, jaký muzikál se bude hrát v létě – heč! – a prozradím vám to. Máte se na co těšit!!! A vy všichni, kterým není zrovna do smíchu, protože nemáte na dárky, neumíte péct vánoční cukroví, blíží se vám roční uzávěrka, inventura, přibrali jste zimní kila už před Vánoci, zkrátka vy všichni, kdo jste v mírné nepohodě, jděte na Hluboké do divadla. Bude vám líp, uvidíte.

Takže co dělají herci a herečky Divadla Hluboká o Adventu? Pečou cukroví, nebo na to nemají čas?

Odpovědně se připravujeme na Silvestrovké představení! Bude možná rozvernější, než divadlo ve všední den, ale rozhodně si vážíme diváků natolik, že si žádný alkohol před představením nenalíváme, to by byla naprostá neúcta k divákům. Lidi přijdou svátečně oblečení a naladění, víme, že je to pro ně příjemné strávení silvestrovského podvečera, někteří chodí právě na Silvestra opakovaně a užívají si to. Pro nás je to minimálně pět hodin docela velkého vypětí a většinou potom nemáme moc sil na slavení ... ale je to rozhodně skvělý pocit a jiná atmosféra než obvykle.

Jinak jsme teď odehráli představení v Budějovické Thálii, hrajeme také divadla pro různé podniky – v rámci předvánočních večírků je to docela oblíbená kratochvíle. A poctivě zkoušíme nové představení pro zimní sezónu, a už se nám samozřejmě prolíná v přípravách léto, protože je nejvyšší čas. Takže je to tak trochu bláznec.

A já se stihl díky pozvání Zdeňka Bartáka podívat i na premiéru jeho nového muzikálu v Soulu, psal pro něj hudbu. A to nikoli poprvé – je tam velmi oblíbený a oceňovaný. Byl to úžasný zážitek.

Tak popořadě, začneme Silvestrem, je za dveřmi...

Nový titul, známý film, ještě známější divadelní představení, Karel Heřmánek v Praze uvedl nejmíň 500 repríz. **Blbec k večeři** autora Francise Vebera. Není to situační bláznivá komedie – ale je to komedie s hlubším podtextem, která – když se nám ji povede zahrát – se vám bude moc líbit! Postava jednoho úspěšného vydavatele – Pierre Brochant – to budu já, si každou středu pro společnost známých pozve na večeři někoho, na jehož účet se baví. Je to trochu cynické, to si přiznejme, ale užívají si to. A ten chlapík, co má tentokrát přijít, je trochu ujetej, vyrábí a sbírá modely ze sirek. Není až takový blbec, to by ani nemohl, že... dělá na ministerstvu financí, ale je prostě hodně, hodně zajímavý... A hraje ho Luďa Šindelář.

Úžasná zápleťka – dostanu ischias, potřebuji se dotýkat němu omluvit, že večeři odložíme na příští středu, on přijde ke mně, moje manželka zrovna odchází na nákupy do víru Paříže, protože je našťvaná, že už má těch hloupých večeří dost... a nakonec to začne vypadat, že ode mně odešla definitivně...

A on mi vypráví, že jeho manželka už také opustila, ale nechápe proč, *když sedm let sledovala, jak dělám modely, sirku po sirce, spolu jsme sdíleli všechny radosti a strasti, sedm let jsem jí vyprávěl o modelech, chápáte, proč odešla? Já tedy ne!*

Všechno se to zašmodrchá, ten favorizovaný blbec k večeři samozřejmě dělá zmatky, pozve ke mně svého kolegu z berního úřadu, daňového kontrolora, do bytu plného velmi zajímavých věcí – což není dobrý nápad. A pozve nejen jeho, také moji – tedy Pierrovu milenkou – nymfomanku, bývalého muže mé ženy... Jak to všechno dopadne? Dobře, jak jinak.

On je milej, není blbej, a nakonec se tam ta situace celá vylepší.

Poprvé na Silvestra – hodně – fakt hodně se na to těšíme!!! Tuhle hru si tedy zahrajeme v zimní divadelní sezóně, a možná ještě proložíme původní hry, Hvězdy z hotelu Palace, Klíče na neděli...

Tak to chválím. A jaké že bude překvapení letní sezóny? Na léto chystáme něco hodně zajímavého, naprostou novinku, to dílo se teprve tvoří. Většinou se totiž nové představení šíje na míru nějakého divadla. Nebývá to tak, že by si scénáristé a skladatelé psali do šuplíku a pak se teprve nabízeli zájemcům. Třeba Zdeněk Barták, který skládá hudbu, často píše na objednávku právě přímo do Soulu, platí ho státní opera v korejském Soulu, nebo píše pro Lichtenberga, producenta a zakladatele pražských divadel Broadway a Hybernia, nebo skládá pro Karlínské divadlo...

Počkej, rozumím tomu dobře? Naznačuješ, že skladatel Zdeněk Barták a scénárista Petr Markov šijí něco na míru přímo pro Hlubokou?

Ano, bude to světová premiéra, velký dar od Zdeňka pro mne, hudba jenom pro mě – díky našemu dlouholetému přátelství. Protože má rád Hlubokou, je z ní nadšenější, a tak, kamarádíme se – a on mi to skládá jako dar k mým kulatinám...

Petr Markov k tomu teď píše scénář, jsou to oba moji dobří přátelé a jsem strašně rád, že nás náhoda dala dohromady. Je to velká věc, nádherný titul, pro Hlubokou na míru, a...

Řekni konečně, jak se ten muzikál bude jmenovat??!! Casanova – Světová premiéra v roce 2012 u nás na Hluboké!

Úžasně! To je skvělý titul! A ty v hlavní roli!!!! Casanova Zdeněk Píkl?

No, asi se z toho nevyvílíku... Když to píše to pro mne...

Páni, to je tedy dar! Pan Barták píše takové písně jako Sen kovbojů pro seriál Zdivočelá země, hity pro Karla Gotta, Marii Rottrovou, dokonce pro Andrea Bocelli, velkolepé muzikály – a teď pro nějakého Zdeňka Pikla z Hluboké... To tedy promiň, takový dar se neodmítá! Kdyby to psal pro nějakou krásnou slečnu... ale chlap chlapovi? To máte mezi sebou asi hodně cenné přátelství?

Známe se pět let, ale je fakt, že to cítíme, jako bychom se znali 40 let. Což se v životě zas tak často nestává. Nesmírně si toho vážím.

Navíc, to je dar, který tě – odpusť – možná i přežije. Pokud ta hra a role bude pěkně napsaná a pěkně zhudebněná, bude se třeba hrát hodně dlouho... a asi nejen na Hluboké. Za sto let při obnovené premiéře tě možná vzpomenou jako prvního Casanovu, kvůli kterému vzniklo libreto...

Pravda je, že hraju dvacet let typy chlapů, kteří prezentují nevěrníky, namyšlené borce, milence

Blbec k večeři

■ ■ ■
Pierre Brochant: Ty večeře bývají úžasné. *Christine Brochantová:* Úžasně? Pozvat si chudáka a potom se mu posmívat? *Pierre Brochant:* Nezve chudáky, ale hlupáky. A smát se blbcům, to se smí. Proto na světě jsou.

■ ■ ■
Dr. Sorbier: Za mlada jsme pořádali večeře šeredek. Každý pozval tu nebojovnější holku a na závěr jsme udělovali cenu. *Pierre Brochant:* Jasně, to jsme dělali taky. Ale večeře blbců jsou zábavnější.

Dr. Sorbier: Hodnocení nemůže být objektivní.

Pierre Brochant: Omyl, doktore. Mnozí jsou blbí zcela průkazně.

■ ■ ■
François Pignon: Cheval není žádnéjement. Neznám lepšího daňového kontrolora. Takovej bytček jako je ten váš je pro něj hotová pochoutka. (Brochant se zastaví a otočí se na Pignona s vyděšeným výrazem.)

Just Leblanc: Není to možná úplně nejlepší nápad zvat si do bytu kontrolora z bernáku.

■ ■ ■ **Giacomo Casanova**

Giacomo Girolamo Casanova se narodil 2. dubna 1725 v Benátkách a zemřel 4. června 1798, u nás na zámku v Duchcově. Byl italský kněz, spisovatel, intrikán, špión a diplomat. Zanechal po sobě všestranné literární dílo (psané převážně ve francouzštině neboť v tehdejší době byla francouzština nejpoužívanějším jazykem v Evropě), nicméně je především známý jako dobrodruh a muž, jehož vlastní jméno je synonymem pro svůdce.

zadaných žen, samé skandály – to samozřejmě nejsem já, ale dovedu to zahrát! Vždycky při další roli z legrace říkám, já už ty dívkaře hrát nebudu! A teď bych to měl korunovat Casanovou! To bude můj vrchol!

Bud' rád za to, jaký jsi typ. Prostě pěkněj mužskej. Aspoň nemusíš hrát hloupého Honzu. Ber to jako poklonu. Jsou herci, kteří jsou typy s velkým T. Luďa je úžasný typ. Já jsem si sobecky v tom *Blbci k večeři* chtěl nechat toho blbce. Takové role se skvěle hrají. Jsou tam dvě přibližně stejně velké hlavní postavy, ale ten blbec je takový výstřednější. Ne, že nejsem blbec, já už kolikrát v reálu za blbce, a korunovaného, byl. Ale na tuhle roli on se hodí líp, on je typ! Dokáže být milej, až naivní, přitom chytrý, ztvární ho úžasně. Kdežto já jsem, abych tak řekl, taková univerzální držka, která by tak nevynikla. V zájmu hry se musí do určitých rolí dostat ti praví herci. Když se to povede, je napůl vyhráno.

Abychom nezamluvili tu zprávu o Casanovi. To bude asi pikantní muzikál, ne? Nebude, to by Petr Markov ani nechtěl psát – příběh záletníka. Bude to naprosto decentní. Opravdu nechceme, aby to vypadalo prvoplánově – představit ho jako chlípíka, podle pověsti, která ho provázela. To by bylo moc jednoduché. Spíš by to měla být rehabilitace jeho osobnosti, protože on opravdu velkou osobností byl. Jak jsme si to načetli, Casanova byl italský kněz, filozof a spisovatel... On ho nikdo v Evropě moc neznal, až když na zámku v Duchcově sepsal paměti, tak se s ním všichni chtěli poznat, ruská carevna, Rousseau, Voltaire... Někaké milenky tam budou, ale nebudou tam probíhat nějaké avantýry, spíš budou mít sólová vystoupení.

V příběhu bude hrabě z Valdštejna, jeho manželka, rozverná hraběnka, která už prohrála dva zámky v kartách, pak tam bude její dcera... správce zámku, ten nemá Casanovu zrovna v oblíbě... Casanova ženy spíš používal k tomu, aby se dostal do společenských kruhů, které ho lákaly. A svými zvyky se příliš nelišil od tehdejších mužů, jen se s tím neskrýval.

Tak trochu vás zasvětim. Casanova se v představení objeví ve třech podobách. Entrée jako malý chlapec, pak v roli mladého muže a pak ten třetí, který vzpomíná... Malý Casanova, jako malej kluk, začíná zpívat, dívá se škvírkou ve dveřích na holky, jak se převlíkají v divadelní šatně. Casanova je dítě zřejmě nějakého šlechtice a herečky, a proto se celá léta chtěl dopracovat do vyšších kruhů, kam chtěl patřit. Takže to divadlo představí celou tehdejší Evropu. Zdeněk má už první skladby hotové a jsou krásné...

Mě to ale přijde jako strašně krátký čas do léta, hudba a scénář... Stihnou to autoři napsat?

Do léta ne, to dřív, ještě to budeme muset nazkoušet. Na leden už připravujeme konkurzy na některé role, takže i když se oficiálně ještě neví, co se bude hrát, už oslovujeme jádro souboru. Termín odevzdání scénáře je únor, ale od ledna už se zkouší, a od března se pojede naplno. Ono se nikdy neví dopředu, jak přesně a konkrétně bude představení vypadat, ale řečeno odlehčeně, oba autoři jsou profesionální řemeslníci, a tak jako by si člověk objednal u pekaře dobrý chleba, protože víte, že ho umí upéct, tak je pravděpodobné že se dočkáme na Hluboké dobrého muzikálu. Oba, scénárista a skladatel, to už mnohokrát potvrdili.

Stejně tak jako nový muzikál, který jsem viděl v Soulu pětkrát. Zdeněk Barták ho psal na objednávku, dostane náčrt scény: tady zabije král – otec svou

dceru... A on na atmosféru toho obrazu ušije hudbu. A na další scénu jinou... Přehrával mi jednotlivé skladby a docela rád si vyslechl: Ano, dobrý, už na to nesahej, jdi na další, hmm, tady něco chybí, nebo jakýkoli jiný názor.

Má scénář, premiéra je na dosah, on ještě dodělává jednotlivosti a během té doby už ansámbl zkouší. A protože jsou ti Korejci jiná nátura – ze čtvrtka na pátek hlavní zkouška – skončili v půl druhé ráno – pak celý další den generálka... nikdo nebyl unavený, zkoušeli s obrovským nasazením v divadle, pak teprve na připravené scéně, no nevím, jak by to zvládali herci u nás.

Ten Soul vůbec musel být zážitek... Je to obrovské město, 25 milionová aglomerace, každé třetí auto taxík, absolutně se tam nekrade, celý Soul je přátelský, klidný. Přitom tím městem prošla spousta válek, bylo hodně zničené, nelze ho srovnávat s Prahou, historie je tam minimum, ale vysokánských budov typu Motokov v Praze jsou tam tisíce. Naprosto moderní město, barevné, upravené, kromě paláců, které jsou historické, samozřejmě zajímavá ornamentální architektura. Moderna a pak uprostřed uličky s tisíci malíčkových obchůdků, ulice plné uměleckých obchodů, galerií, prodavačů ženšenu...

Choreografie toho muzikálu byla úžasná, scéna nádherná, nepřehlácená, kostýmy spíš symbolické, než oslnivé, žádná světelná šou, ale decentní skvěle aranžované nasvícení, obrovské výkony herců...

Nepřipadali ti všichni herci stejní? Já s tím mám u šikmookých národů trochu problém...

Skoro ano. Hodně podobní. Já měl problém, oni ho určitě nemají, rozeznávat, kdo je kdo. Ale chovali se k nám všichni skvěle, jako bychom se znali léta, když jsme se potkávali, i když to město je 20 x větší než Praha. Ta legenda, v níž vystupovali dva bratři, ono to trochu symbolizuje rozdělení Koreje po světové válce. Byť je to jeden stát, jedna národnost, tak jsou tam staletí a staletí nepřátelské rody. Severní a jižní Korea, tak to vždycky rozdělené bylo. Nejznámější korejská legenda – král má dva syny a dceru. A princ z vedlejšího království překročí na území k sousedům a tam ho dají do vězení. A oni se do sebe zamilují, on a dcera krále – a ona ho pustí z vězení. Měl ho hlídat její bratr. Král svou dceru za trest – nám nepochopitelná mentalita – rozetne mečem. Bratr zase zabije bratra, který to dopustil, neuhlídal vězně. Něco jako Romeo a Julie, ale v jejich podání drastičtější, scéna v lese, kde se všichni pobíjí... Něco v tom mi připomnělo závěrečnou scénu našeho Romea s Julií, na závěr představení – také už jakoby na onom světě – zpívají závěrečný duet. Tam ten jeden nádherný mladý kluk předváděl jakoby znovuzrození, tanec siluety ptáka, ty jeho pohyby, to byl balet, nádhera, precizně odpozorované ptáčí pohyby, jako scéna z přírody. Choreografka s režisérem vymysleli hodně, ale ten představitel role byl dokonalý, to hlavní musel udělat on. Z toho umělecky estetického pohledu, nejenže holky krásné, ale i ti kluci. Je to jiný typ lidí, ale nádhera, krásná těla, ladnost pohybů, vizuální vjem úžasný.

Myslím, že pochválit můžeš i své vlastní divadlo. Šest sezón na zámku, a krásných sezón, spousta věrných diváků, kteří se těší na každou další premiéru. Představili jste světu nové talentované mladé herce a herečky. Na Hlubokou každou sezónu přilákáte kolem 6000 diváků, přijíždějí i hodně daleka, spí tady na hotelích, chodí do restaurací... A dobré jméno Hluboké, propagaci nejen zámku – to je snad docela

Této pověsti se těší zřejmě zásluhou svého nejvýznamnějšího autobiografického díla, *Dějiny mého života (Storia della mia vita)*, v němž autor bez skrupulí popisuje svá četná milostná dobrodružství. Casanovův životopis je důležitým dokladem pro dějiny oblékání, snad jedním z nejdůležitějších literárních děl vykreslujících běžný denní život v Evropě v 18. století.

Jde o popis, jenž je z důvodu autorových známostí a vzhledem k omezenému okruhu možných čtenářů zaměřen hlavně na vrchní vrstvy tehdejší doby, tedy šlechtu, měšťanstvo, což ovšem neomezuje jeho zájem o ostatní osoby a postavy, které jsou z nějakého důvodu podstatné, zde jsou vyobrazeni velmi barvitě. Čtení tohoto díla je velmi důležitý nástroj k poznávání běžné reality tehdejších mužů a žen a k pochopení každodenního života pohledem zevnitř. Při svých dobrodružstvích na

dvorech a v salóncích se Casanova – téměř aniž by si toho povšiml – stal svědkem okamžiku epochální změny. Setkal se s mnohými z tehdejších velikanů a tato setkání popsal. Byly mezi nimi osobnosti jako Rousseau, Voltaire, Madame de Pompadour, Mozart, Kateřina Veliká, Fridrich II. Veliký. Casanova se však nikdy neztotožnil s duchem doby, který se obracel ke všemu novému, co pohánělo minulost k nevidaným možnostem budoucnosti. Zůstal zakotven až do smrti ve starém myšlení, v té vrstvě společnosti, z níž byl již od narození vyloučen svým původem, ale do níž se zoufale snažil patřit, přestože ta už pomalu šla k zániku.

velký přínos rodnému městečku. Je to asi zavazující a náročné, ale nedovedu si představit, že bys řekl, už jsem si užil legrace kolem divadla dost, končím.

Pravda je, že připravujeme představení velice intenzivně, všichni v tom nějak fungujeme, každý má svůj úkol, a když to pak běží, tak tě všichni plácají po rameni, super, dobrý. Ale nikdo si nedovede představit, co ti sedí na rameni za starosti, i v létě v rozjeté sezóně, hraješ jenom 3 x v týdnu a mezitím máš volný dny – to je super džob! Ne, to je tolik věcí, které musíš řešit, večer připravuješ od dopoledne a končíš ve tři ve čtyři ráno, nervy a napětí, a z hlavy si obavy nevymeteš nikdy.

Dal jsem si dva závazky: že nesmím někde prožlostovat nějaké větší peníze, abychom se nedostali do problémů. A druhý závazek: že nezklamau autory, nezklamau diváky, nezklamau herce. A už kdyby účinkující nedostali za svou snahu odpovídající plat, tak aspoň aby měli ten nepopsatelný pocit, že se něco dobrého podařilo, že jsme ten balvan před sebou posunuli dál a vylezli na něj.

A moc mě těší, a krásný je, že nám jednak zůstává zdravé jádro a parta skvělých lidí, ale že je o nás zájem a na konkurzy jezdí zpěváci z Prahy, Liberce a Brna... z celé republiky. Zuzana Benešová dnes jede na turné s Kolářem, dostává se do branže, a tu šanci snad získala díky tomu, jak se předvedla u nás v Romeovi a Julii. Protože si jí tady všimli, hned vzápětí dostala v baronovi Prášilovi v Praze velkou roli

Patricie. Je to radost, že díky provinčnímu divadlu se ti talentovaní dostanou mezi profiky.

Takže vás ještě pozvu, byť do Budějovic, ale hlavním organizátorem je divadlo Hluboká: ve Slávii bude 17. prosince koncert Zuzky Benešové a Lukáše Randáka. Mají připraveny krásný věci, a jejich hlavním hostem bude Weilong Tao. Zpívá v Jihočeském divadle Othela, alternuje v Komediantech s Curou. Zsvěcení říkají, že je minimálně tak dobrý jako José Cura. A pozor! Jeden den zpívá v ČB, druhý v Dortmundu, zpívá v La Scale, v Metropolitní opeře, je to obrovský talent, velká osobnost.

Já doufám, že ani ten Casanova nebude tvoje finální role a že se ještě dočkáme dalších představení na zámku i na menších scénách. Pravda, rád bych dotáhl aspoň těch deset sezón... Dalo by se ještě udělat tolik pěkných věcí! Já nejsem profesní divadlo, nemám kolem sebe 70 lidí a všechny pomocné profese, jako má Jihočeské divadlo, dělám na hraně svých možností. Ono se to snadno řekne, to zmákněš, seš dobrej. Ale já nejsem milionář a sehnat 2,5 milionu není hračka, trvale pochybovat, vyjde to, nevyjde, seženu peníze, lidi, počasi, zvládneme nečekané události...? Ale i kdyby to byla nula na nule, tak mě těší, že lidi jsou spokojení. Diváci odcházejí, mají radost, autoři jsou spokojení, aktéři mají dobrý pocit. Takže i když to je nápor na nervy, pocit euforie pak bývá příjemný.

■■ SOUL – Festival české kultury Czech Points in Seoul – říjen 2011

... Hudební složku bohaté festivalové nabídky v průběhu měsíce října doplnilo třetí korejské nastudování muzikálu Hamlet Janka Ledeckého v alternaci s populárními korejskými muzikálovými herci Kim Su-jongem (Kim Soo-yong) a Pak Un-te (Park Eun-Tae) a také velmi očekávaná premiéra původního korejského muzikálu **Království větrů** Zdeňka Bartáka napsaného společně s korejskými libretisty Pak In-sunem (Park In-soon) a Kim Džinem (Kim Jin) na motivy velmi populárního stejnojmenného místního comicsu odehrávajícího se v dobách historické korejské říše Kogurjo.

Muzikál nastudoval soubor Seoul Performing Arts Company, jenž stál už za předchozími úspěchy Bartákových muzikálů, které v minulosti už dvakrát obdržely ceny pro nejlepší korejský muzikál roku.

VÁNOCE NA HLUBOKÉ 2011

22. listopadu 2011 (19.00) • 12. představení • Hluboká ADVENTNÍ TRHY 4. prosince 2011 (16.00) • 1. koncert z cyklu PUTOVÁNÍ ZA MIKULÁŠEM 4. prosince 2011 (17.00) • 12. představení • Hluboká nad Vltavou ADVENTNÍ KONCERT SOUBOR KENTAURI 11. prosince 2011 (17.00) • 11. představení ADVENTNÍ KONCERT FURIANTI 18. prosince 2011 (17.00) • 11. představení 1. VÁNOČNÍ KONCERT ŽÁKU ŽUS 14. prosince 2011 (17.00) • 11. představení 2. VÁNOČNÍ KONCERT ŽÁKU ŽUS 16. prosince 2011 (17.00) • 12. představení • Hluboká nad Vltavou ŽIVÝ BETLÉM 17. prosince 2011 (17.00) • 11. představení • Hluboká nad Vltavou VÁNOČNÍ KONCERT PĚVECKÉHO SBORU ZAVIŠ 17. prosince 2011 (17.00) • 11. představení KOLEDOVÁNÍ U JESLÍČEK	18. prosince 2011 (17.00) • 11. představení • Hluboká nad Vltavou VÁNOČNÍ KONCERT ČESKÁ MŠE VÁNOČNÍ 18. prosince 2011 (17.00) • 11. představení VÁNOČNÍ KONCERT PĚVECKÉHO SBORU „SLAVÍČCI“ 21. prosince 2011 (16.00) • 11. představení VÁNOČNÍ BESÍDKA CENTRA VOLNÉHO ČASU „POŠKOLAK“ 22. prosince 2011 (16.00) • 11. představení • Hluboká nad Vltavou PĚČENÍ VÁNOČKY 25. prosince 2011 (16.00) • 11. představení • Hluboká nad Vltavou VÁNOCE V ZOO 26. prosince 2011 (17.00) • 12. představení • Hluboká nad Vltavou ZPÍVÁNÍ KOLED NA ZÁMKU HLUBOKÁ 26. prosince 2011 (17.00) • 12. představení • Hluboká nad Vltavou PŮLNOČNÍ MŠE SVATÁ 31. prosince 2011 (19.00) • 11. představení • Hluboká nad Vltavou DIVADELNÍ PŘEDSTAVENÍ BLBEC K VEČERÍ
--	--

PŘEDPROJEKT KUPENY A INFORMACE O KONCERTNÍCH MÍSTNOSTECH
V HLUBOKÉ (380) 966 570 nebo 734 437 269

Sinfonie s.r.o. www.sinfonie.cz

Vánoční koncert

neděle 18. prosince 2011 v 19.00 hodin
kostel sv. Jana Nepomuckého - Hluboká nad Vltavou

JAKUB JAN RYBA

Česká mše vánoční

opera **Kateřina Chromáková** • a **Martina Křesová**
tenor **Pavel Chrástanský** • bas **Scotopuk Sem**
Převládá **Perechta** a **Grégoire Kromádka** • sboristé **Josef Zaplatník**
Orchestr **Musica da Camera** • dirigent **Petr Píša**

CS commerce service

EGE spol. s r.o.

E JADERNÁ ELEKTRÁRNA TEHELÍN

JUDr. Zdeněk Melichar - Notář

Podrobný program: Hluboká nad Vltavou (Hluboká nad Vltavou) 380 966 570, tel.: 380 966 570, 774 437 269
Mimo Gede - koncertní 2. úroveň - Česká hudba (tel.: 380 966 570)
Zbytek vstupenky můžete také zakoupit hodinu před začátkem koncertu v místě koncertu.

Panenky v Betlémě k zamilování...

článek pro ty, kdo si nepřestali, nebo si zase chtějí začít hrát

Vánoce jsou za dveřmi, s tím prostě nic nenaděláme. Ale pokud se nenecháme strhnout komerční stránkou věci, kterou z téhle události ždímají obchodníci, můžete se inspirovat atmosférou, jaká panuje třeba právě v dílně u Ludmily Dominové v Zámostí...

Ukázala mi Betlém, který postupně vyrábí. Už má asi 30 postavíček, všechny většinou v jihočeských krojích. Jsou to panenky velikosti 12–15 cm. Ludmila se vůbec teď o panenky víc zajímá. Jednak dělá panenky šité podle předních světových výtvarnic. Má hotovou jednu podle střihu z Austrálie, z Ameriky, a ty české už někoho těší doma, nejde vše skladovat. Ale netřeba se bát, Ludmila zase brzo nějaké vytvoří. A také dělá různé veselé aktuální (třeba teď na prosinec čertice a andělky). Jezdí na výstavy do Rakouska a letos 3. – 4. 12. proběhla ohromná světová výstava panenek v Praze, na tu se moc těší. Více o této sváteční záležitosti na www.dollprague.com. Pokochejte se. Na podobných výstavách už to s klasickými panenkami nemá moc společného, jsou to více méně umělecká díla, a na nejvyšší úrovni jsou prý ruské výtvarnice. V Rusku si tohle umění získalo velkou oblibu. Na ty nemáme. *Stejně nejhezčí je obyčejná hadrová panenka na pomazlení.... říká Ludmila.*

Panenka, to je prostě téma pro malé i velké holky.

Asi je. Já si kupuju časopis *Panenko*, tam se dozvíš něco z historie panenek, příslušenství a hraček, medvídků, firem, dočteš se, z čeho se dělají, jaké komponenty se používají, objevíš tam celé panenkové domy. Já když o tom poprvé viděla dokument z Anglie, tak jsem byla u vytržení. To je neuvěřitelný, neuvěřitelný! My máme taky domečky, s obyčejným nábytkem, ale ty anglické věci jsou pohádkově zařízené a pochopitelně taky nedostupně drahé. Sběratelské věci. Ženy milionářů, v Anglii nebo Německu, Rakousku, které se nudí, sbírají panenky. Různí výtvarníci vytvářejí různé panenky podle svých představ, ruský časopis na tohle téma je velice inspirativní.

Samozřejmě neodolám, abych nelistovala časopisy, s klasickou panenkou do holčičí náruče nebo kočárku to už nemá moc společného. Jsou to princezny, baletky, Alenka za zrcadlem, fantazijní loutky.

Většina těch panenek je z papírmaše, říká Ludmila, základem je drát a zatímco já své figurky potahuju látkou, oni používají tradiční směs z papírové drti, mouky, pisku, nebo krídy a tužidla. Vyrábělo se to tak i dřív, natlačením směsi do forem, potahováním papírmaše, vypadá to zvláště krásně. Nebo tady třeba použili k výrobě panenky jako rytíře, pet lahvi, ze kterých udělali brnění, je to nabarveno bronzovou barvou, fantazie výtvarníků je někdy úžasná.

Poslyš, já myslím, že když ty panenky vyrábíš, určitě se přitom usmíváš, prohlížím si totiž panenky, které nacházím všude kolem v dílně. A nejlepší je, když ti pak z toho vyleze někdo, koho znáš, směje se Ludmila. To nikdy nevíš dopředu. Třeba moje dcera, tak tohle je ona. Já když udělala tuhle panenku, tak Kačenka, vnučka, vyhrkla: Jé, ty jsi udělala tetu Evu! Má kočárek, miminko, přikryté patchworkovou dečičkou, to je totiž jedna z nejoblíbenějších Lidiných technik. Prostě opravdu maminka se vším všudy.

Tamhle ty dvě panenky, jedna je moje kamarádka Hanka Doskočilová, poznala ji na výstavě dokonce novinářka Pavla Kuchtová, a hned ji volala: Viš, že jsi vystavená v muzeu? Jo? nedivila se Hanka. Dominka tam má Betlém, víd? V domečku na počasi se usmívají babička a děda Zikmundi, jsou tam přišití, jeden má za sebou sluníčko, druhý paličkováný dešť. Medvěda s rybími šupinami si moc přeje dostat k Ježíšku Lidina další, už dospělá vnučka. Tohle je brloh staré medvědice, na policice má malé medvídky, a to jsem já, to je opravdu originál moje dílna se vším všudy. To, co tam je, mám já tady taky. Jehly, paličky na paličkování, náprstek, nitě, kousky látek, obrázek našeho táty na zdi.

A už stojíme před Betlémem z panenek... Panenky jsou vyrobeny technikou waldorfských panenek, za I. sv. války, když nebyl materiál, a nebyly peníze, takhle začali dělat pro děti zaměstnanců jedné fabriky panenek. Pak už bylo mezi válkami, a vyráběly se víc a víc, byly na ně

návody v časopisech, to už měly drátěnou kostru. Byly trochu větší a původně byly celé udělané z ovčí vlny. Z toho vyšla i firma na panenky Käthe Kruse, zakladatelka byla herečka, sériová výroba začala kolem 1910.

Uvnitř mých panenek je drát, takže je můžeš nastavit do nějakého pohybu, postoje. Tohle je tlustej andělíček, poletuje nad Betlémem, další dva postávají přímo u svaté rodiny. Já nejdřív začala dělat obyčejné postavičky, ale pak mě napadlo, říkám si safra, já budu dělat kroje. Ale zase jaké a jak je uspořádat? Tak jsem udělala svatou rodinu a okolo jsem

se přidělávala postavičky, jakoby od nás, mají jihočeské kroje. Doudlebský kraj, stará fáze, který vypadal tak slovansky, spíš jako k Chodsku, červený šátek a tak. Pak přišla nová fáze: letní, bílé nabírané rukávy, šerku na panence mám z originální látky. Zimní se sametovou jupkou.

A tohle je rodina z Velešína, už konec 19. st. Takhle by to vypadalo, kdyby svátečně oblečená rodina od Velešína šla k Betlému. Hodně se nosily kroje ve stylu »Mařenka«. Naše kroje jsou milé

a veselé, blatské kroje, a těmhle figurkám už jsem dala do ruky kolíbku, peřinku, tenhle nese pytel, další jablíčka, tady té tanečnici vlají vlasy a většina figurek má bílé prolamované krejzlíky u krku. Řemeslníci, kominiček oblečen jako kominiček. A musím jim k tomu někdo hrát. Muzikanti. A jen jsem dodělala houslistu a koukám na něj, říkám, a jejda, já udělala Hudečka, to je celý on. Basista a trumpetista, to je táta se synem, trumpetista je z vánoční ozdoby a mám ještě připravenou harmoniku, k té teprve postavičku udělám. Oslíček u jeslíček vypadá jakoby měl na sobě pravou oslí kůži.

Takže to vypadá, že můžeš postavičky k Betlému doplňovat do nekonečna... Moc ráda bych pokračovala těmi Doudlebany, a moc bych si ještě přála formana s koněm, ale nemám koně. Potřebuji figurku, musí se proporcčně udělat tak, aby pasovala k postavičkám. Vůz už asi ne, úplně by mi stačil jen ten kůň. Já pořád vidím před sebou Gutwirtha, starýho formana, jak si nese přes rameno postroje a koně vede za ohlávku vedle sebe. V představách se mi objevují postavy podle lidí, které jsem znala.

Snažím se, aby v těch figurkách byl kus lidové tradice, tedy to, co dneska už nikdo nezná. Když nesla maminka dítě ke křtu, tak ho měla zabalené v peřince a přes něj byla křestní plena, aby na děťátko nikdo nekoukl, nikdo ho neuhranul. V těch krojích bylo spousta věcí, spousta spojitostí, které bys našla. Třeba svatebčani, družička, nevěsta, kdysi dávno mi v národopisném kroužku nějaký pan Štěpán tehdy říkal, támhle

ještě někdo umí pentlík, naučte se ho udělat, ať to nezanikne. A já to neudělala, škoda. To byla taková ozdoba na hlavu, na kterou se přidělávala svatební korunka a čepení té nevěsty, to už dneska asi opravdu nikdo neumí. Nevěště se i speciálně česaly vlasy. Udělala bych nevěstu a družičku, ty měly opravdu zvláštně ty copy napletené, tak aby to zůstalo aspoň na těch panenkách.

Já jsem v národopisném kroužku od svých pětadvaceti, šestadvaceti let, a tak se o tom dozvídám celý život. Teď právě umřela tetička Froňků, která toho tolik věděla o formanech. Ona nám kdysi četla povídky, to by člověk nevěřil. Třeba říkala, že každý forman s sebou vozil masku z koňských žíní, na obličej, a věřil tomu, že když masku má, že ho lupiči nevidí a nikdo ho nepřepadne. A taková maska se nedochovala a teď už nikdo neví, jak vypadala, jak se vyráběla.

Ludmilo, tebe si půjčují do televize, abys předváděla staré rukodělné techniky v různých pořadech, za techniku vyšívání rybími šupinami jsi dostala ocenění ministra kultury, jezdíš po výstavách, trzích, ale hlavně učíš tomu, co ses pracně naučila, nastavovala od pamětníků nebo podle historických materiálů, jiné ženy, co si oblíbily ruční práce.

A taky s tebou ráda pracuje tvoje vnučka Kačenka. Z toho máš určitě radost. Budeš mít někde zase výstavu, nebo půjčíš někde takhle krásný Betlém?

Ne, letos ne. Viš, já tady včera viděla to naše malé dítě, jak stojí před tím Betlémem s otevřenou pusou – a říkám si, a ne, já se s tím dělám, a pak to někde dám, a vlastně moje rodina z mé práce žádnou radost nemá. Je fakt, že Betlém byl ve Stodůlce, kde udělal spoustě lidí radost. Ale tentokrát chci, aby byl s námi na Vánoce doma, aby se s ním taky rodina potěšila. Děti je tady okolo dost.

Pojedu na adventní trhy do Borovan, mám na ně nadělané textilní panenky, čerty a anděly. Ještě jsem nahlásila jednu výstavu v roce 2013 v Týně. Chtěli i do Tábora, tuhle mi zas volal jeden pán, ale už říkám, to víte, se mnou je to těžký, já jezdím jen tam, odkud ještě vidím Černou věž. Takže jezdím do Borovan, Třeboně, Týna nad Vltavou, to město mám ráda, prostě nedaleko, abych slyšela štěkat našeho psa a kdyby mi odešlo auto, abych došla domů pěšky. Jezdím ráda do Chanovic, tam je expozice lidových řemesel a hraček, ale je to neuvěřitelná směla, je pořád hezky, a jen přijedeme, počasí se pokazí, jednou jsme se tam málem utopili a letos zase zmrzli. Vnučka Kačenka se mnou jezdí, ale už se jí taky všude nechce, někdy to není jen tak, sedět dva dny a šít, a nechat se okukovat. Na jednu stranu těší zájem lidí, na stranu druhou je to velký výdej energie. Bylo by to milý, kdyby po mně něco podědila, šikovná je, ale je jí 12 let, nemohu dělat nějaké závěry, radši ji odsud z dílny zatím vystrkuju.

Zato jsem se zařekla, že letos už vnoučatům hračku nekoupím, stejně se to kupované vždycky hned rozbije. Každému něco udělám. Kdysi tomu nejstaršímu vnukovi jsem ušila medvěda tuláka, se záplatami a somračkou přes rameno. Když jsem si pak od něj chtěla hračku půjčit, říkám Kubičku, my budeme šít se ženským, já ho přece nebudu dělat znova, půjčíš mi ho na ukázkou? Půjčil, ale nerad, ale byla pěkně ošoupaná – ženský povídaly, to je přece dobře, aspoň vidíš, že si s ní hraje...

A neutrhne ti srdce, když lidem ty věci, které se ti zvlášť povedly, rozdáváš? Utrhne. Já už rozdávala i z těch z Betlému. Jednu figurku dostal i ministr kultury Jehlička, když mi dával cenu, dala mu ji vnučka. Bylo mi to milý, jak si ji tak něžně držel v dlaních, měl z ní radost.

Je to těžké. Remesla mizí a generace, co přijde po nás, si je z počítače už nevykuká. My měli ještě to štěstí, že pamětníky a lidi, co něco uměli, jsme zažili na vlastní kůži. Mě zrovna včera volali, jestli tu není na Hluboké nějaký bednář... A já musela říct, dneska, ne, nevím, kdo by to ještě dělal, to nevím...

Když se nakonec otočím k odchodu, na dveřích narazím na textilní koláž, plnou kousičků látek, paličkových drobnůstek, knoflíčků, výšivek... Je to Ludmilin památníček nebo něco jako textilní album – každý kousek od někoho dostala, každý kousiček je památka nebo dáreček. Každý někoho nebo něco připomíná, většinou jsou to věci hodně staré. Peříčko z papouška z návštěvy zoo, z komíníčka se zaradovaly děti, zůstal nám

z prvních vánočních ozdob, textilní růžička ještě z první republiky, ale vyhoď to, to se nedá! Různí motýlci, kovoví, nebo textilní, paličkováni, tohohle jsem dostala ze Švýcarska k narozeninám. Knoflíčky. Mašličky z obalu dárku, uháčkové dárečky od kamarádek, drobnůstky. Úplně původní věc, kterou jsem sem poprvé našla, jsou malé kousičky látek, které sešila do čtverečků... Památníček na šikovné ruce a hezké materiály, které prošly Ludmilou rukama, a které nedokáže zahodit do koše.

Koláže, patchwork a sešívání kousičků zajímavých látek miluje, o tom vypovídá i látka, posítá mozaikou různobarevných maličkátek textilních kousičků, včetně blýskavých, korálkových látek. To celé se prošíje a navrch se dá jemný tyl – a vznikne krásná slavnostní látka. Na vestičku, zajímavý živůtek, nebo třeba na divadelní kabelku, psaníčko. Jeden z posledních nápadů. Ludmila nachází inspiraci všude kolem sebe a jehla a nit u ní doma opravdu nezahálí...

Titul: Nositel tradice lidových řemesel

Ministr kultury Václav Jehlička předal Ludmilě Dominové ocenění Nositel tradice lidových řemesel.

Od mládí se věnovala ručním pracím a postupně ovládla valnou většinu tzv. předtalcovských technik zpracování textilního vlákna, jako je síťování, krosienka, frivolitky, háčkování, pletení, šitá krajka, paličkovaná krajka a výšivka. S výšivkou z rybích šupin se poprvé blíže seznámila v 70. letech 20. století, kdy se jí dostala do rukou krojová zástěra, zdobená touto nepřilíh typickou aplikací.

Postupem času se seznámila i s celou řadou dalších krojových součástek, které vznikly v druhé polovině 19. století, kdy byla výšivka velice oblíbená. Usilovným pátráním v literatuře i zpovídáním pamětníků se jí podařilo celou technologii zdokumentovat, a to včetně původních tvarů, do nichž se šupiny vystříhovaly.

K zhotovení výšivky se používají především kapří šupiny, méně již šupiny z okouna a candáta. Šupiny se nejprve několikrát umyjí vodou, nakonec i mýdlem a pomocí kartáčku se důkladně očistí. Následně se škrobí bramborovým škrobem a dají se sušit, poté se ještě musí vyžehlít, aby byly rovné. Z takto připraveného materiálu se vystřihují různé tvary, většinou srdíčka, okvětní lístky a kolečka, která se uprostřed propíchnou a přes korálek se přišijí na látku. Výšivkou z rybích šupin se mohou vytvářet květinové kompozice nebo je možné jimi zdůraznit průběh švů a zakončení ženských živůtků.

Díky dlouhodobému zájmu paní Dominové o výšivku z rybích šupin se podařilo tuto nejen dostatečně zdokumentovat, ale současně též zpopularizovat mezi veřejností i výrobci. Dnes má již jmenovaná několik následovníků, kteří výšivku uplatňují jak na blaťáckých a doudlebských krojích, tak na drobných dekorativních předmětech.

Titul byl slavnostně udělen u příležitosti Národního zahájení Dnů evropského dědictví 13. září 2007 v Českých Budějovicích.

■ Panenky provázejí člověka již od nepaměti. V rámci archeologických výzkumů pocházejících ze starověkého Egypta nalézali archeologové figurky, které mohly být hračkou, ale i kultovním předmětem. Zachovaly se však jen ty, které byly vyrobeny z trvanlivého materiálu.

Jednoduché textilní panenky byly ty nejoblíbenější, takže si s nimi děti hrály tak dlouho, až z nich nic nezbylo. Dochované textilní panenky jsou proto velikou vzácností. Šily se především na venkově. Byly vytvořeny žen, ale i dětmi. Vždy se doma našel kus rezného plátna či šátek, který se stočil, ovázal a byl tu základ pro panenku.

Tzv. «uzlové panenky» měly i svoji složitější podobu. Pytlíkové tělíčko bylo vycpáno, oči, nos a ústa namalovány nebo vyšity. Byly často oblékány do místních krojů a měly vše, co žena nosila – spodničku, suknici, košili, zástěru a šátek. Výroba některých panenek se v českých zemích podobala výrobě panenek waldorfských. Způsob vytváření obličeje ovazováním a utahováním je typický pro panenky waldorfské. V každé oblasti byly a stále jsou něčím specifické.

Název Waldorfská panenka pochází z doby, kdy vznikla v Německu pro děti zaměstnanců továrny Waldorf-Astoria 1. waldorfská škola (r.1919). Jeden z nejvýznamnějších filozofů Rudolf Steiner byl požádán tehdejšími řediteli Emilem Moltem, aby podle principů antropozofie tuto školu vedl. Tak vznikla i waldorfská pedagogika. Rodiče z kruhů kolem této školy začali pro své potomky šít hadrové panenky, které byly charakteristické způsobem ovázání hlavy a vytvořením obličeje. Těla panenek se různila a záležela na té které autorce. Odtud se tento typ panenky rozšířil do mnoha zemí na celém světě a prošel v různých zemích i různým vývojem.

Po celém světě se šily a stále šijí různé textilní panenky. Často se podobají těm, které se nazývají Waldorfská panenka, Waldorfpuppe nebo Waldorf doll.

■ Panenka – magazín o hračkách zaměřený na historii, současnost, sběratelství, péči o sbírku... Magazín je barevný časopis o hračkách, je sběratelským magazínem, který na šedesáti stranách nabízí jednou za čtvrt roku ty nejzajímavější informace ze světa panenek, hraček a ostatního, co je s nimi spojené.

V Panence najdete zajímavé články o historii hraček, o dění a aktivitách v zahraničí, ale také informace o situaci v České republice. Spolupracuje hlavně s německými nakladatelstvími a vydavateli, které se specializují na produkci časopisů o hračkách, sběratelství, výrobě...

Na stránkách české Panenky se setkáváte s texty, které vám představí to nejzajímavější

z oblastí, kde se tradičně věnují panenkám a hračkám. Německu a Francii. Dále sběratelství ve Velké Británii, Spojených státech, Rusku a dalších zemích. Součástí každého čísla Panenky jsou samozřejmě také domácí informace. Představí vám výrobce a jejich dílny, výstavy a veletrhy a další zajímavé aktivity a také akce.

I panenky mají své osudy

Původ panenky pochází z pradávných dob, kdy se lidé pokoušeli o zobrazení člověka. Nešlo ale jen o vytvoření ledasjaké napodobeniny. Postavička především vyjadřovala určité představy, přání a touhy toho, kdo ji vytvořil. Ztvárňovala co nejkrásnější lidskou bytost a mnohdy se poté stávala určitým kultovním předmětem.

Pamětníci mohou potvrdit, že hezká panenka byla v minulosti pouze výsadou dětí movitějších rodičů. A zároveň – hezká panenka zůstala nesplnitelným přáním těch, kdo si takový přepych nemohli dovolit. Na krásnou panenku ale nikdy nezapomněli ti, kdo ji mohli mít, ani holčičky, které si něco takového mohly jenom přát. V tomto ohledu jsou na tom dnešní děti jinak – někdo by asi řekl – lépe. Bude je ale některá z přemnohých cetek ke hraní provázet ve vzpomínkách na dětství?

Sběrateli nejvíce vyhledávané jsou porcelánové panenky. Nejstarší celoporcelánová panenka muzea pochází z roku 1840. Nesloužila ke hraní, ale k výchově mladých šlechticů k péči o dítě. Ze stejného období pochází i o kousek dále vystavené panenky s hlavičkami z papírmáše. Ty byly pro chudé. Nebo přesněji – pro ty chudé, kteří na takovou levnou panenku měli. Papírmaš je směs drceného papíru, lepidla, vody a někdy i mouky, která se tlačila do forem a po uschnutí se malovala.

Tělíčka byla látková a pokud si někdo z ekonomických důvodů nemohl pořídit takovou panenku jako celek, běžně byly k mání i samostatné hlavičky. K nim se pak doma a levněji »došilo« tělo. Mohlo být pro holčičku z chudé rodiny něco jiného krásnějším dárkem?

Další skupinou jsou panenky z kompozitu, kde byla jako hlavní materiál používána sádra. Při tomto způsobu hotovení byla tělíčka látková, z papírmáše nebo celokompozitová.

Dnešní starší generace nejvíce pamatuje panenky z celuloídu. Byl to materiál velice křehký, vysoce hořlavý a lehoučký. Těmto panenkám, vyráběným u nás v třicátých až padesátých letech minulého století, se také říkalo plaváčky.

Soudobé umělecké panenky jsou drahé, cena se odvíjí od věhlasu výtvarníka a limitace (počtu kusů vyrobené série). K mání jsou pro ty, kteří do pořízení neváhají investovat něco mezi deseti a pár sty tisíci korun. Takové panenky jsou téměř k nerozeznání od opravdového dítěte. Vlasy pravé, oči nejdražší oční implantáty. Podle fotografie vlastní

ratolesti je možné si zadat výrobu jeho kopie. Ale samozřejmě – takový přepych něco stojí. I někteří movití zadavatelé si pak občas zapomínají svou objednávku vyzvednout. Panenku za mercedes? Ano, i panenky v těchto cenových relacích existují...

V jediném muzeu panenek v České republice, v Muzeu panenek v Troskovicích mají své nezastupitelné místo i ztvárnění malých lidiček, které nemají s hraním vůbec nic společného. Například Pája a Jája. K jejich získání a vystavení museli žádat o povolení Prezidium Policie České republiky.

Jedná se o detailně vypracované panenky s druhotnými náznaky pohlavních orgánů. Týrané děti na nich při vyšetřování ukazují, jak s nimi bylo zacházeno. K výrobě každé této dvojice je nezbytný souhlas policejního prezidia a pro uvedené účely je o ně ve světě veliký zájem. Zároveň by ale našim největším přáním bylo, aby takových panenek u policie už nikdy nebylo třeba a poslední pár zůstal jen v našem muzeu... Pája a Jája expozici obohacují především proto, že panenky představuje ve všech formách jejich využití.

*Magazín Turnovsko,
www.muzeumpanenek.cz*

■ www.panenkov.eu Prodej panenek různých renomovaných firem

RESTAURANT CAFÉ OLIVA Hluboká nad Vltavou, Zámostí

SILVESTR
v Hluboké nad Vltavou
– Oslavte s námi
NOVÝ ROK 2012!

Slavnostní menu:

- Tataráček z lososa servírovaný na ledovém salátu, křupavý toast
- Vepřová panenka s pepřovým přelivem NEBO s bylinkovým máslem, šťouchaný brambor s cibulkou
- Banán v karamelu

Silvestrovské pohoštění:

Chlebičky, chuťovky na Vašem stole a SILVESTROVSKÝ PRÍPITEK

Hudba:

Reprodukována v rytmu Kuby PŘÍPADNĚ živá hudba s repertoárem jazz, blues, swing (bude upřesněno)

Vstup: CZK 595 Kč / osoba
Rezervace na telefon: 725 086 716

Prodám
patrovou postel IKEA,
s matrací, dobrý stav.
Cena 2000 Kč.

Tel. 775 993 007

Jak a kdy začala tradice vánočního zpívání na zámku?

■ Možná si tu otázku také pokládáte, když na Štědrý den míříte nahoru k zámku, abyste si zazpívali vánoční koledy. Kdo to vlastně vymyslel a jak dlouho už sem chodíme? Tak tedy – dlouho – zakladatelé téhle milé tradice veřejně zpívají Ježíškovi už 30 let!

S pány Jiřím Prokešem a Romanem Malátem st. jsme se sklonili nad kronikou, kterou – naštěstí – píše pan Prokeš, zahleděli do minulosti. Je to tak správně – pokud se scházejí aktivní lidé, ať už za účely zpívání, sportování, provozování ochotnického divadla, otvírání a zamykání Vltavy, či jen podnikání sranda akcí s kamarády – měly by se zapisovat události. Jen tak se totiž můžete časem dopátrat, kdy, koho a co napadlo a jakou lavinu strhnul. V případě zpívání koled na zámku a otvírání Vltavy se totiž za patami průkopníků, začali stavět do řady nejprve Hlubočtí, dnes už i Budějovičtí a nakonec i více přespolní. Z takřka rodinných soukromých akcí se staly akce davové, zkrátka vznikly legendy, které přerostly své tvůrce. Možná by si to zasloužilo sociologický rozbor, proč tomu tak je. Možná to některé ze zakladatelů i mrzí, rádi by si uchovali intimitu tehdejších komorních časů. Ale to už asi mají smůlu. Není cesty zpátky.

My se spokojíme konstatováním, že se davy lidí při zpívání na zámku scházejí proto, že to byl krásný nápad. A proto, že tvůrci nadále organizačně tuhle aktivitu zvládají na více než kvalitní úrovni. A proto, že rádi zpíváme, a nebo prostě proto, že koledy se na Vánoce mají zpívat. Před 2011 lety putovali koledníci k Betlému. My putujeme v patách spolku dobrých lidí k zámku Hluboká už 30 let. A úžasné na tom je potvrzení stoprocentní pravdy, že opravdu kvalitní věci vůbec nepotřebují reklamu.

V kronice se zápisem z roku 1983, kdy je zapsána první zmínka o koledách, byt' naprosto bez pochyb se zpívat začalo už dva roky předtím, čteme zápis pana Prokeše: »Na Štědrý den jsme se sešli na náměstí u vánočního stromku před Podhradem, počasí však vánoční nebylo, prší. I přesto odcházíme na zámek do dolní zahrady pod balkon, kde jsme zaujali pozici »Záviš«, rozdali jsme noty, a Antonín Kriegler stanul před souborem a ujal se vedení sboru.

Po uměleckém přednesu *Vánoce, Vánoce přicházejí* a *Nesem vám noviny* a jiné, jsme prošli zámeckou zahradou a celou akci jsme ukončili občerstvením v Podhradí, kde jsme náš repertoár znovu přezpívali. Málem někteří nestihli štědrovečerní večeři...

Tato historická data dokládají fotografie.

Pravda je, že na jakousi tradici jsme navázali, proto jsem pozval Romana Maláta st., aby ji připomněl. Já jsem totiž taky náplava, říká pan Prokeš, a něco vím jen z doslechu. Ale určitá skupina lidí tehdy na Hluboké hrávala fotbal, na Štědrý den. Byl to fotbal úrovně fotbalistů i nefotbalistů v obou mužstvech, posilňovali se u toho vánočním pitím a mělo to takovou hezkou zásadu, že totiž nikdo nesměl vyhrát. To utkání muselo skončit vždycky nerozhodně. A já jsem pátral, kdy se taková tradice spustila. Poslední informace, kterou jsem dostal od pamětníka pana Karla Křiváčka, je taková, že to začalo během 2. sv. války, roku 1943 – 44, a dokonce i v tak těžkých dobách proti sobě hrály dva týmy – jeden se jmenoval Anglie a druhý Skotsko, což bylo zrovna za okupace zajímavé pojmenování. Ikdyž je údajně od toho někteří z hráčů zrazovali, aby se raději pojmenovali jinak. Ale hlubočtí měli vždycky dar odvahy a humoru, protože po válce, někdy v roce 1947, zase hráli zápas jako Komunisti proti Reakcionářům.

Souvislost s koledami předchozí sportovní epizoda přece jen má, *upřesňuje Roman Malát st.*, jinak úžasný tenor a pěvecká opora štědrovečerního sboru. Tehdy svého času pak parta kamarádů, těch kluků, po fotbalovém zápase tzv. bosé ligy, chodila po městě sem a tam a pořád dokola zpívala *Vánoce, Vánoce přicházejí*. Kdyby si toho lidi náhodou nevšimli. A kdo měl nějaký hudební nástroj, tak k tomu i hrál, a tak se chodilo přes celé město...

Fakta z kroniky: ❁ V roce 1984 vánočně padal sníh, muzikanti: na housle hráli pan Kriegler, Kříž, Bůrka, na kytaru Jirka Prokeš a na flétnu jeho dcera Regina – nynější policejní tisková mluvčí. Hrála prý krásně! A sešlo se 34 koledníků.

❁ 1985 – zpívání zimní zahrada, Milda Bůrků, Venca Hanuš klarinet, zpívalo se i u stromčku

- ✱ 1986 – u stromečku před Podhradem, Jirka Prokeš kytara, Milda Bůrka, Tonda Krieglér housle, Venca Hanuš – a další – na zámku v zimní zahradě, řídil Roman Malát, pak na Obci v bufetu (Podhrad rekonstrukce)
- ✱ 1987 – kapela stejná – v zimní zahradě a pak Podhrad. Lidí HODNĚ!
- ✱ 1988 – stejné složení kapely
- ✱ 1989 – kapela posílena o 2 hudebníky
- ✱ 1991 – Bůrka, Prokeš, Sklenička – v obřadní síni zámku
- ✱ 1992 – zpěvníky, opět v obřadní místnosti zámku na nádvoří
- ✱ 1993 – Bůrka, Prokeš, Chvátal a další, v obřadní síni a pak v hotelu Bakalář
- ✱ 1994 – obřadní síň – 200 zpěváků, posezení v Bakaláři
- ✱ 1995 – obřadní síň zámku – PLNO LIDÍ
- ✱ 1996 – nová kapela, 3 flétny, housle, basa, kytara – plno lidí
- ✱ 1997 zámek – 400 lidí, venku přšelo
- ✱ ... Ioni... plná zimní zahrada ... spousta lidí se dovnitř vůbec nevešla

Rokem nula – či rokem prvního spojení muziky a zpívání koled v exteriérech zámku Hluboká – je tedy rok 81. Pan Kříž, Krieglér, i Bůrka, já – my jsme hráli, všichni zpívali, Venca Hanuš, Roman Malát st., samozřejmě měli jsme nejen kvalitní mužské, ale i ženské hlasy ... a pak se šli na Podhrad ohrát. Tímto stylem to pokračovalo až někdy k roku 89, scházeli se kamarádi, bylo nás někdy 25, někdy 35, někdy 40 a více a více...

Zpívalo se pod stromečkem a chodilo k oranžerii, kde to bylo jednak pod střechou a jednak fotografie odtud dokresluje i vizuální estetiku toho místa. Dneska mě potěšilo, že jsem našel na jedné fotce moji maminku, která tehdy přijela z Budějovic. Nakonec nás přichýlili do tehdejší obřadní síně zámku, to bylo v roce 1991, a až do roku 95 jsme zpívali tam. Přidal se Jarda Sklenička, tatínek mažoretkové Terezky. To jsme posílili umělecky, on je vynikající houslista, takže teď už hráli jenom lidi, kteří umí hrát z not, *usmívá se pan Prokeš*. A co se týče zpěvníků pro zpěváky i s notami, už natisknutých, ty jsme začali rozdávat až po pádu totality.

To už byly našťestí časy, kdy se mohlo tisknout – mladí asi nepamatují, že tiskárny bývaly pod kuratelou. Co kdyby za socialismu někdo začal tisknout letáčky? Pravda je, že zpívání koled na zámku se s politikou našťestí míjelo, ani za časů socialistických se zpěváci nikdy nesetkali s nepříjemnou reakcí, že připomínají Ježíška místo Dědy Mráze, rozhodně to nikdy nikomu nevadilo.

Nárůst návštěvnosti je obrovský, samozřejmě člověka napadne otázka, co dál? Nestane se někdy to množství lidí neúnosné pro kapacitu zimní zahrady? Samozřejmě jsme už i o tomhle diskutovali. A přemýšleli jsme i o tom, proč přichází tolik lidí. Možná je to proto, že někteří doma u stromečku nezpívají, sami se stydí, nebo nehrají na žádné nástroje. My jsme zažili dobu, kdy bylo obvyklé, že na Štědrý večer se u stromečku sedávalo, kdo uměl na něco hrát, hrál, a všichni zpívali. A dneska si lidi, jsem pevně přesvědčený, také chtějí zazpívat. A nemají kde si zazpívat. Chodí na koncerty, tam zpívají umělci, Závíš má krásný koncert, ale lidé si s ním zazpívají jednu písničku – a to pozor, my oba kdysi chodili

se Závíšem zpívat. Původně to byl smíšený sbor, jenže muži se z něj postupně vytrhali. A tady si zazpívat mohou, naopak je to žádané a ten společný projev je velice dobře poslouchatelný. Doprovázejí nás špičkoví muzikanti, dokonce dva kluci z orchestru Ondřeje Havelky, Martin a Honza Tríska, Jarda Sklenička má konzervatoř, druhý flétnista také, já jsem byl taky protřelý všemi možnými kapelami... Co se týče instrumentální úrovně nemusíme se vůbec stydět. Je pravda, že možná díky tomu sborníčku se naučili koledy zpívat i lidi, kteří je možná nikdy nezpívali. Takhle je dostali do ruky, slova, hudbu, společnou atmosféru zpívání. Navíc to okoukalo spousta jiných měst.

Máme taky obrovské štěstí, že Honza Zvánovec, zvukař, zadarmo a s velkou aparaturou ozvučí prostor, postaví mikrofony, všechny nástroje ozvučí a tím pádem jsou dobře slyšet a naši předzpěváci taky. Takže se udrží vzájemná komunikace s celým prostorem. Mužské, ženské hlasy, malinké děti, je fakt, že jsou tam zastoupené všechny hlasy, všechny generace, předzpěváci je vedou, a nikdo si nezapomene přinést zvoneček.

A dobrý je snad i čas, kdy se scházíme, děti se zvednou od televizi, mají důvod jít ven, spojí se to s procházkou, nebo potom ještě punčem. A město je najednou plné lidí. Nejlepší na tom je pocit dobrovolnosti. Nikdy se nevybíralo vstupné a nikdy bychom se k tomu nechtěli snížit. Zpívání a radost z něho je zdarma.

Myslím, že lidi přece jen dokážou ocenit, že kvalita hudby a zpěv je nakonec ve výsledku sehraný, a celkový dojem je víc než příjemný. A to nepočítáme ještě s tím nehmamatelným emocionálním nábojem společného zpívání. Je to bez nadsázky nádherný pocit lidské sounáležitosti, společného prožitku. Mnohdy se tady v zimní zahradě potkávají známí lidé, právě jen jednou v roce na Vánoce, aspoň jednou za rok se pozdraví a potěšou si rukama.

V životě nenapsali aktéři hlubockého zpívání plakát, všichni to ví a ti, kdo chodí, přijdou. Tenhle »koncert« je pokaždé »vyprodaný«.

Myslím, že to jsou ve své většině stabilní návštěvníci, kteří chodí, *říká Jirka Prokeš*. A já těch pár posledních let, jak stojím nahoře na podiu a slyším ten zpěv, tak mám obrovskou radost z toho, jak dobře lidi zpívají. Obrovskou radost, protože i v té chvíli, kdy zpívají sami bez kapely, je to perfektní. A před Vánoci mě překvapuje třeba telefon z Železné Rudy, kde se někdo zeptá: Zpíváte letos? Jo? Díky, tak my přijedem...

Krásný pocit! Můžeme přemýšlet, kam dál, kde zpívat, jestli lidi ještě přibude. Hluboká je ale Hluboká, pro ni je zámek synonymum, bez něj by to nebylo ono. Takže jediná možnost pro víc lidí by bylo na nádvoří a hudba a aparatura chráněná pod nějakým krytým přístřeškem, kdyby bylo mokro. Zámek je naprosto vstřícný, i když teď už je to samozřejmě ošetřeno smluvně – většinou je přítomný starosta města, který smlouvu podepisuje, hasiči dohlížejí a vaří punč a těch pár korun symbolického pronájmu rádi zaplatíme. Repertoár a posloupnost koled je už hodně let neměnná, jsou to tradiční vánoční koledy, na které jsme všichni zvyklí. To nezměníme. I když – překvapení? Možná ano, vždyť Vánoce jsou plné překvapení a dárek...

Hasiči v Černovíru

Hasiči z Hluboké se vydali navštívit své kolegy do Černovíru, do vesnice u ústí nad Orlicí. Na letošních oslavách 135 let trvání hasičského sboru na Hluboké a při slavnostním předání nové cisterny *Tatra Terrno 20* byli našimi hosty. Naše družební návštěva se uskutečnila ve volných dnech 28. až 30. 10.

Osm členů s hasičským Ivecem se vydalo v pátek v 6 hodin ráno do Východočeského kraje. První zastávka byla v Jindřichově Hradci, kde jsme zakoupili pro přátele nejlepší a nejlevnější dárek, rum tuzemský. Potom jsme se přes Vysočinu přesunuli do východních Čech – východního cípu naší republiky. Na oběd jsem se postavil v obci Čisté u Zběhlíka. Tuto restauraci a penzion jsme viděli předtím ve čtvrtek večer v televizi, jak jim šéfkuchař

Pohlreich udílí rady. I když jsme zde byli mezi prvními v 11 hodin, většina stolů už byla zadána. Nakonec nás usadili k jednomu, který byl rezervován až od 14 hodin. To už budeme

dávno pryč, mysleli jsme si. Realita potvrdila, že tato restaurace má problémy. Už jen natočit a donést pět piv byl dlouhý obřad. Ukázal se i majitel a kuchař, pan Kuře, to ještě měl humor. Po dlouhé cestě si můžeme objednat – a za hodinu máme jídlo na stole. To již je restaurace plná a kuchař se neukazuje. Ještě komplikace s účtem a můžeme zmizet. Do Čisté již nikdy. Míříme do Ústí nad Orlicí, zde nás čeká jednatel hasičů Černovír a dobrá duše Ludva Špinler. Náš první cíl je vrch Andrlův Chlum s rozhlednou. Zdoláváme ho pěšky podle kapliček křížové cesty. Brzy opadá Drahuška, má zdravotní problémy. U čtvrté kapličky ztrácí tempo Karel, ale na kopec se vyhrabe. Ostatní zdolávají i rozhlednu. Restaurace nás nezláká a míříme zpátky do

Ústí. Návštěva pokračuje prohlídkou pěti hasičských zbrojnic. Vidíme, jak se všude dobrovolní hasiči snaží, i když jejich podpora od města je menší. V nové zbrojnici profilhasičů si připadáme jako v bludišti.

Dveří, schodů a různých zákrutů tam mají dost. Večer přijíždíme do Černovíru. Skalni a známí hasiči nás už čekají. Naše družba trvá již od roku 2002, kdy u nás hasiči z Černovíru pomáhali po povodních. Po ubytování v místní hasičské zbrojnici jdeme na večeři do místní restaurace *Na Točně*. Zde pokračujeme i večer na společné hasičské zábavě s hudbou a tancem. Hraje a zpívá pan Josef s manželkou. To je ten, co poškodil v létě u nás panu Hanušovi basu. Z jihočeských dechovek v jeho podání jsme zklamáni.

Dobře vyspaní na půjčených lehátkách od Červeného kříže nás čeká snídaně a náročný den. Jedeme se podívat na pohraniční pevnosti. My s naším Ivecem a domácí s jejich Fordem. Míříme směr Králíky na prohlídku dělostřelecké tvrze Hůrka. Cestou si prohlédneme Suchý Poldr při Lipkovském potoce.

Podle objednání nastupujeme na rozšířenou prohlídku tvrze. Slečna, která nás provází, je znalá věci a na všechny otázky dostáváme vyčerpávající odpověď. Podzemí je rozlehlé, těžko si představuje být tu bez denního světla a vlastní postele. Přemýšlíme, co by bylo, kdyby... Obědváme v malé restauraci *U lipek* a jsme spokojeni. Procházíme střed města Králíky a pokračujeme návštěvou vojenského muzea. Zde je technika, vybavení, uniformy, zbraně, prostě vše.

Seznamujeme se s výstavbou pevností z let 35 až 38, s různými druhy zbraní a vojenskou technikou. Po prohlídce nás ještě čeká pěchotní srub K-S14 U cihelny. Seznamujeme se s čs. Legiemi, vznikem čs. Republiky, čs. opevněním, finanční stráží a jakými zbraněmi byl bunkr vybaven. Večer se vracíme zpět od českopolských hranic do Černovíru. Večeříme opět *Na Točně*, dříve *U Bobše*, a kolem 10 se chystáme k spánku. Jen Jirka a Martin vydrží s místní mládeží déle. Hodina přidaná kalendářem nám dělá dobře. Ráno se balí a naposled navštívíme restauraci.

Platíme za poskytované služby. Loučíme se, děkujeme za vše a slibujeme si, že se zase brzy někde sejdem. U hasičů v Černovíru je to opravdu dobré. Svěřili nám celou hasičárnu, dobře vytopenou a čistěnou. Sprchy i sociály jako nové. V kuchyňce káva, čaj, cukr a mléko, vše k použití. Cestou zpět navštívujeme Litomyšl, jdeme na náměstí, ale prohlídka zámku začala těsně před naším příchodem. Navštívujeme tedy Muzeum a výstavu stavebnice Merkur. Cestou domů obědváme na farmě před Pelhřimovem. Zde jsme jedli už víckrát, ani dnes nejsme zklamáni, smažená játra jsou výborná a obsluha na úrovni.

Ještě káva a zákusek v kavárně naproti a opět zastávka pro rum na čerpací stanici v Jindřichově Hradci. Vracíme se zpět na naši základnu před 19 hodinou. Vyčistit auto a připravit na výjezd, potom se loučíme a rozcházíme. Máme nová poznání a byli jsme s výletem spokojeni. Poděkování Pěťovi za příjemnou jízdu! Letos nás vyvezl již podruhé a bezpečně jsme se vrátili domů.

Hasiči Hluboká

KELT
REKLAMNÍ SPOLEČNOST
608 469 349
Sadová 1068, Hluboká nad Vltavou

VELKOPLOŠNÝ TISK | VÝROBA REKLAMY | INFO SYSTÉMY | SVĚTELNÉ REKLAMY | VÝSTAVNÍ SYSTÉMY
TISK | GRAFICKÉ DOPLŇKY DO INTERIÉRŮ | FOTOTAPETY | CELOPOLEPY AUTOMOBILŮ | OBRAZY

Nástěnné foto kalendáře od 150,-
Foto knihy z dovolené nebo oslavy od 60,-
Foto obrazy na platně od 190,-
Foto tapety od 350,-

TISKNEME TAKÉ: vizitky, letáky, plakáty a další...

VYROBÍME VÁM ORIGINALNÍ VÁNOČNÍ DÁREK!!!
www.kelt-reklama.cz

Čistírna na Hluboké má nový provzdušňovací systém

Vylepšená čistírna odpadních vod slouží obyvatelům Hluboké nad Vltavou. Technici tu na přelomu října a listopadu vyměnili aerační systém – tedy zařízení, které při čistícím procesu zajišťuje dodávku kyslíku. Dále nainstalovali nová čerpadla přítoku odpadních vod a propojovací potrubí mezi dvěma nádržemi. Modernizace stála zhruba 120 tisíc korun. „Zároveň jsme týdenní odstávky čistírny využili k vyčištění nitrifikační nádrže o objemu 357 m³, v níž se odehrává hlavní proces čištění odpadních vod,“ řekl vedoucí provozního střediska Budějovicko Jan Švejkar. Zařízení, kam proudí odpadních vody z centra Hluboké, pochází z roku 1984. Celkem má 4 nádrže o průměru 8,5 metru, z toho tři slouží k samotnému čistícímu procesu a poslední jako uskladňovací nádrž pro přebytečný kal. Čistírna si poradí s odpadní vodou až od 3 000 obyvatel. ČEVAK a.s., *ing. Jitka Kramářová*

Trenér volejbalové mládeže slaví sedmdesátku

12. prosince tohoto roku se dožívá 70 let Ing. Petr Kuncel. V roce 1984 stál u obnovy hlubockého volejbalu, kdy začal spolu s kolegou Václavem Hanušem trénovat žáky hlubocké školy. Trpělivou prací s dětmi zajistil volejbalu na Hluboké pevné místo a úspěšně přiřadil k ostatním hlubockým sportům. K největším trenérským úspěchům patří finále krajského přeboru mladších dorostenek v roce 1991 a nespočet vychovaných hráček. Až do nedávna byl dlouholetým předsedou oddílu, jeho zásluhou jsou dnes na Hluboké dvě družstva žen, družstvo děvčat a družstvo mužů. Přejeme zdraví a hlavně pevné nervy při přípravě dalších volejbalistek.

Foto dokazuje, že Petr Kuncel umí volejbal nejen trénovat, ale i hrát!

Restaurant Oliva

nově rozvoz jídel po Hluboké

– speciality italské kuchyně, vepřová panenka, steaky, kuřecí a vepřové řízeky, řecký salát, dezerty.
Velký výběr!

PO – PÁ: od 16.00 – 23.00 hod.
SO – NE: od 12.00 – 23.00 hod.

Nádražní 1018, Hluboká nad Vltavou – Zámostí.

Rozvoz jídel – Hluboká ZDARMA!

Okolí Hluboká nad Vltavou – minimální poplatek!

☎ 725 086 716

Naše město v televizi!

V září natáčela v Hluboké nad Vltavou Česká televize jeden díl pořadu *Za písničku*, ve kterém herec a muzikant Filip Cíl putuje po Čechách a Moravě a za písničku se od dědů a babiček učí starým řemeslům, na která by se mohlo zapomenout. Sympatický mladý muž tak dětem ve Studiu kamarád představí nejen zajímavé řemeslo a někoho, kdo ho umí, ale také místo či kraj, odkud dotyčný pochází.

V díle z našeho města ho do práce svých šikovných rukou zasvětila Ludmila Dominová. Natáčení začínalo na břehu Munického rybníka a pokračovalo u paní Ludmily a její vnučky Kateřiny Dominové v Zámostí. Za písničku ukázaly – babička a vnučka – jak se připravují šupiny z kapra na výšivku i jak se vyšívá. Písnička, kterou jim pocestný zahrál a zazpíval je z velmi starého zpěvníku a nadepsaná jako »písnička z Bavorovic«. Tento díl bude vysílán 8.1.2012.

Koukněte se, udělá vám radost.

Vánoce v zoo

17. 12. Koledování u jesliček

24. 12. Vánoce v zoo – můžete nadělit zvířátkům pod jejich vánoční strom nějaké dobroty (ovoce, tvrdé pečivo, med, ořechy), ozdobit společně strom, zazpívat koledy. Zahřát se čajem a punčem.

K vánočnímu zamyšlení: Adopce zvířat

Každým dnem zmizí nenávratně z přírody jeden druh zvířete.

Zoologické zahrady patří mezi ty, kteří se svou činností snaží o vytvoření ztracené rovnováhy mezi člověkem a přírodou.

Děkujeme všem našim ADOPTIVNÍM RODIČŮM a PATRONŮM, že se svými dary podílí na úhradě nákladů spojených s chovem zvířat, na dalším rozvoji zoologické zahrady, ale také na ochraně nejen ohrožených druhů zvířat. Pokud chcete adoptovat zvíře nebo se stát patronem, kontaktujte prosím sekretariát zoo na tel. **387 002 211** nebo info@zoo-ohrada.cz Budou vám vděční: čáp bílý 7500 Kč, lama krotká 5000 Kč, sova pálená 3 500 Kč, srnec 3 500 Kč, sumec velký 2 000 Kč, sup mrchožravý 5 000 Kč, surikata 5 000 Kč, užovka červená 500 Kč, veverka 2 500 Kč, vlk 12 000 Kč, volavka bílá 7 500 Kč, vydra říční 20 000 Kč, výřeček malý 2 500 Kč, zajíc 2 500 Kč, zmije obecná 500 Kč, želva nádherná 1 500 Kč... a mnoho dalších...

STAROSTA ROKU 2011

■ **Vážíte si svého starosty za práci pro obec?** ■ **Vzkvétá vaše obec díky společnému úsilí starosty/starostky a občanů?** ■ **Žije se vám ve vaší obci dobře a chcete za to svému starostovi či starostce poděkovat?** To byly otázky, na které odpověděla polovina obyvatel Úsilného a přihlásila svého starostu do 3. ročníku soutěže STAROSTA ROKU. Vyhlašuje ji Nadace VIA a Poštovní spořitelna. Záměrem soutěže o cenu Starosta roku je totiž vyslovit veřejné uznání za dobrou práci starostům a starostkám malých obcí do 2 000 obyvatel. A jejich práci mohou nejlépe posoudit samotní občané. Proto právě oni mohli zasílat nominace na ocenění, a tak svému starostovi vyjádřit podporu a poděkování.

V Praze v Malostranské besedě bylo v listopadu slavnostně představeno pět finalistů soutěže Era Starosta roku 2011. Titul, šek na 250 tis. korun a tradiční Rychtářské právo si nakonec odnesl Pavel Kašpárek, starosta obce Úsilné, okres České Budějovice. V obci žije asi 407 obyvatel, z nichž 194 nominovalo svého starostu do letošního ročníku soutěže. Hodnotící porota, jejímž členem je i zástupce redakce Moderní obce, letos posuzovala na 222 nominací z obcí do 2000 obyvatel. Pavel Kašpárek byl zvolen celkovým vítězem mimo jiné za to, že během jeho působení bylo zrekonstruováno 90 % místních komunikací včetně osvětlení, vybudována plynofikace, kanalizace, vodní rozvody a domácnosti připojeny na internet. Starosty si občané velmi váží také za péči o kulturní život. Díky jeho iniciativě byla např. zpřístupněna podzemní Eliášova dědičná štola – oblíbený turistický cíl. V obci se pod jeho vedením čile daří spolkovým aktivitám. Blahopřejeme a jako nedalecí sousedi tušíme, že za to možná může i kouzelný oslík!

Čím se živil člověk předtím, než dospěl k vyšším formám zemědělství, můžeme usuzovat podle archeologických nálezů a podle toho, co dnes sbírají a konzumují tzv. primitivní kmeny. Nejvíce se ke starým praktikám zužitkování rostlin a plodů ubírali lidé v období hladu. Svědčí o tom mnoho dokladů ze střední Evropy, kde se při vyspělém zemědělství zužívalo také to, co poskytovala volná příroda.

■ Zdroje mouky

Mezi nejrozšířenější listnaté stromy ve střední Evropě patří dub a buk. Duby uctívali Germáni i polabští Slované a kdysi se tyto stromy vysazovaly tak, jako se dnes vysazují ovocné sady. Dubový háj byl posvátný, zasvěcený hromovládcům Perunovi a sběr žaludů byl obřadem, který se pravidelně vykonával na den sv. Michala – 29. září.

Plody dubu – žaludy – člověk odpradávná sbíral, pražil, loupal a mlel na mouku. Žaludy byly před pěstováním obilnin nejdůležitější rostlinnou potravinou, obsahují mnoho bílkovin a škrobu. O důležitosti dubu máme zprávy i u starořímských básníků – Ovidia a Vergilia, kteří chválili žaludy jako první potravinu člověka.

Ve střední Evropě se žaludy jako strava udržely do středověku, v dobách hladu se z nich vždy pekl chléb. Jedním ze způsobů přípravy bylo louhování žaludů ve vápenné vodě. Až poté se mlely v mouku. Bylo tomu tak za napoleonských válek, kdy se v roce 1817 nařizovalo, jak žaludovou mouku správně zpracovat. I během 1. světové války nařídil rakousko-uherský vyživovací úřad sběr žaludů, aby se z nich mohla ve velkém vyrábět mouka. Až do 18. století se na vesnicích udržel zvyk ochucovat obilní mouku žaludovou a tvrdilo se, že takový chléb je chutnější než připravený z mouky hrachové, kterou běžně používali drobní rolníci. Když byl dostatek obilné mouky, sloužily žaludy jako krmivo pro dobytek a vyráběla se z nich tzv. žaludová káva, známá vysokým podílem tříslovin, odvar z ní je horký a má silný dietetický účinek, proto je vhodný při střevních těžkostech a v lidovém zvěrolékařství při léčbě dobytka.

Jako alternativní zdroje mouky zapadly u lidí celkem do zapomnění tzv. vodní ořechy. Plody vodní rostliny (kotvice plovoucí), které rostly v jezerech a rybnících po celé Evropě, bohaté na škrob a dusíkaté látky, se lidově nazývaly též *jezuitské ořechy* nebo *vodní kaštiny*. Sbíraly se a mlely podobně jako jedlé kaštiny na mouku. Zásoby vodních ořechů byly nalezeny ve vrstvách až 30 cm, byly známy i ve starém Římě a ve středověku se uměle nasazovaly do klášterních rybníků. Ze střední Evropy o nich podává svědectví Matthioliho herbář: *Ovoce je to černé, velikosti kaštanu, třírohé se třemi špicemi, uvnitř je bílé maso kaštanové chuti. Jedl ho zejména chudí lidé, sledláci je při nedostatku obilí varí a suší, tlačou na prášek a pečou z nich chléb*. Sběr kotvice byl běžný ještě v 19. století na jižním

Slovensku. Další náhrada mouky známa ze střední Evropy byl pýr plazivý. Jeho kořeny lidé v době nouze vykopali ze země, usušili a pomleli. Kromě přípravy chleba vařili z pýru polévku, kaše, pekli placky. Přípravu mouky z pýru dokládá např. Etnografický atlas Polska – oblast Podhalí, Malopolska, Kašubská a Slezská.

Podobné využití měl i svezep rolní. Ze semen této rostliny se připravovala mouka, z níž se vařila kaše, pekly placky a v oblasti Podkarpatska se využívala i na přípravu chleba.

Dalším zdrojem mouky byl zblochan vzpělý. V Polsku se lidově nazývá *kašinec* nebo *manová tráva*. Zblochan se ve stravě vyskytoval zejména u Slovanů, nejvíce v pohraniční oblasti. Ještě v 19. století měla tato rostlina velký ekonomický význam. Přes polské přístavy se vyvážela do Německa, kde byla v obchodu známa pod názvem *polská kaše*. O všeobecném rozšíření zblochanu svědčí také fakt, že v Polsku v době raného středověku patřil k povinným dávkám poddaných.

Etnografické materiály uvádějí také další zdroje mouky: pomletou kůru stromů a dřevěné piliny, zejména z břízy. Ke starým nouzovým jídlům na Slovensku patřily také lískové jehnědy. V zápisu kroniky ze Slovenské Ľupče z roku 1867 se píše, že v době hladomoru sbíraly ženy kvetoucí jehnědy, tzv. řasy, vysušily je, pomlely, přidaly trochu mouky a pekly z nich chléb. Jehnědy jsou známy také z Liptova a z Horehroní.

■ Zdroje tuků

Pro výživu měly kdysi velký význam lískové ořechy, které v celé střední Evropě rostly jako souvislé porosty. Ve středověku jich bylo tolik, že poddaní museli plody odvádět pánstvu, které však nesloužily jako pochoutka, ale protože obsahují více než 60 % tuku, se z nich lisoval stolní olej.

Dalším důležitým plodem byly bukvice. Krmil se jimi i dobytek a lesní zvěř, ale pro člověka měly význam jako zdroj kvalitního oleje. Loupané plody buku obsahují 48 % tuku. Staré prameny uvádějí, že pokud byl bukvicový olej lisován za studna, z čerstvých a loupných bukvic, byl lahodný a voňavý, používal se a přirovnávali jej k olivovému oleji. Stará technika lisování byla naplno využita i během 1. světové války, kdy bylo zakázáno bukvicemi krmit dobytek. Domácí výroba oleje se zachovala až do 20. století v oblasti moravsko-slovenských hranic. Zde se používal ke smažení, jako omastek na brambory, potíral se jím opečený chléb a využíval se také jako lék. Sladké vyloupané oříšky z bukvice se jedly též jako pochoutka a prodávaly se běžně na trzích v Polsku a v Praze – kde je o tom doklad ještě z roku 1903.

K cenným zdrojům tuku kdysi patřil také černý bez. V chudších českých domácnostech, kde se nechávaly krávy, používali bez k přípravě másla. Zralé rozmačkané černé bobule se daly pomalu vařit. Během varu z nich

vystupovaly olejnaté látky, které se postupně odebíraly. Když tato mastnota vychladla a ztuhla, měla barvu i tvárnost, která se podobá máslu. Bezinkové máslo se používalo jako omastek na jídlo i jako léčivé »mazání« při zápalu plic.

■ Zdroje cukru

Stromy neposkytovaly člověku pouze svoje plody, ale některé z nich i sladkou mízu. Zejména javor a bříza na jaře »krvácejí«. V podmínkách střední Evropy nabízela lidem zdroj cukru zejména bříza. Míza z ní je sladká tak jako javorová. V našich podmínkách sloužila březová šťáva více jako osvěžující nápoj než jako zdroj cukru. Zvyk nařezávat kůru břízy a zachytávat její šťávu do nádoby byl znám v Čechách, na Slovensku, v Polsku, na Ukrajině a v Rusku. Získávání březové šťávy jako běžný jev popisuje Hospodářská encyklopedie z 80. let 18. století. Je tam uveden podrobný návod jak břízy navrtat, aby se nepoškodily a popisuje, že urození pánové březovou vodu ještě vylepšovali medem a nechali zkvasit jako medovinu nebo místo medu do ní přidávají hrozinky. Kniha též radí: *Když je míza moc sladká, může se z ní vařit sirup nebo cukr, či spíše manna*.

Na polsko-litevském a polsko-ruském pohraničí se šťáva získávala i ze stromů horského javoru – klenu. Horalé v Karpatech a Sudetech hasili žízeň zejména javorovou šťávou. V jižním Velkopolsku byl rozšířen zvyk získávat šťávu ze stromů divoce rostoucích višní a na Slovensku i z buku.

V dobách Marie Terezie se na její vlastní popud konaly pokusy se získáváním cukru z javorové šťávy. V Bratislavě se podařilo nějakému lékárníkovi vyrobit cukr už v roce 1778. Forma cukrovárennictví se nejvíce rozvinula za napoleonských válek, kdy vysoce stoupla cena třtinového cukru, který se vojenskou bloádou nedal dovážet. V roce 1811 byla v Rakousku-Uhersku ustanovena pod patronací císaře zvláštní komise pro pokusy s výrobou javorového cukru. Avšak v podmínkách střední Evropy se získávat cukr nevyplatilo, javory zde rostoucí roní mízu málo sladkou, než druhý severoamerický, kde jeden strom dává až 3 kg cukru. A tak postupně, zejména po prosazení cukrové řepy, javorový a březový sirup jako možný zdroj cukru upadl v podstatě do zapomnění.

■ Lesní zdroje

Les odnepaměti poskytoval zdroje vitamínů, které člověk vždy instinktivně vyhledával a oblast střední Evropy byla bohatá na lesní a plané ovoce.

Lesní jahody jsou dodnes velmi oblíbené zejména kvůli neopakovatelné vůni. K jahodám se kdysi tradičně jedl chléb a zapíjely se kyselým nebo sladkým mlékem, což vytváří v těle ideální poměr živin prospěšných pro organismus.

Z borůvek, které obsahují zejména vitamín A, se na vesnicích často vařil sirup. Využíval se

jako lék na žaludek. V jiných regionech se vařila borůvková povidla a plody se sušily a užívaly jako lék při střevních těžkostech. Kdysi se připravovala i mlékem a perníkem zahuštěná omáčka, v Čechách a na Moravě známá pod názvem *žahúr* nebo *žahour*, kterou v 16. století s oblibou konzumovali také měšťané.

V jehličnatých lesích a na horských stránkách rostly také brusinky. Protože jsou dost trpké, nejídalely se čerstvé, ale zavařovaly se, podobně jako brusinkám podobná klikva. Ta rostla na rašelinách a v bažinatých lesích. Její plody se obíraly až po prvním mrazu.

Velmi často se sbíraly lesní maliny. Když jich byl dostatek, vyráběla se kvašená malinová šťáva a povidla. Ze starých pramenů se dozvídáme, že kdysi se v zámožnějších rodinách z malin a jahod vařila voňavá kaše s medem a vínem.

V moravských a slovenských Karpatech, ale i na území Polska se vždy urodilo dost ostružin. Vařila se z nich povidla a ochucovalo víno. Všechny tyto lesní plody bohaté na vitamín A a vápník doplňovaly jídelní lístek lidí v letních měsících.

Na podzim, po prvních mrazech, lidé sbírali také další divoce rostoucí plodiny. Známe jsou plody jeřabiny, která obsahuje zvláštní alkoholický cukr sorbit. Na Slovensku a v Čechách se jedly namrzlé syrové nebo se z nich vyráběla domácí pálenka. Na Spiši je podávali jako přílohu k masu. V 16. století sbírali jeřabiny slovenští poddaní pro vojsko bojující proti Turkům a usušené odevzdávali do hradních komor. V Polsku se z jeřabin připravovalo víno nebo šťáva, která se pila zředěná vodou. Ve Velkopolsku vařili jeřabinová povidla. Nejširší uplatnění měly u východních Slovanů. Z podobných stromů jako jeřabiny, které se nazývali brekyně (mukyně), a rostly v teplejších oblastech, se obíraly malé plody, podobné třešinkám a vařila se z nich kaše nebo se sušily a poté se z nich pekl sladký chléb.

Dalším ovocem, které dávala volná příroda, byly dřínky a dřišťály. Dřišťály jsou plody keře dřišťálu obecného, který kdysi hojně rostl na suchých stránkách. Později byl zlikvidován kvůli parazitu – rzi obilné, která napadala obilí a ohrožovala úrodu. A tak malé červené plody, které rostou seskupeny do malých hroznků, ze střední Evropy zcela vymizely. Staré prameny však uvádějí, že se šťáva z nich používala proti skorbutu. Matthioli psal, že plody dřínků a dřišťálu se daly zkvasit s medem, aby hasily žízeň a palčivost při zimnici a rovněž se sušily a nakládaly do soli. Hospodářská encyklopedie z 18. století uváděla: *Kyselé šťávy dřišťálu se mohou užívat místo citrónů, např. i při přípravě anglického punče*. Tyto plody skutečně obsahují mnoho kyseliny citrónové a jablečné a v takovém prostředí se dobře uchovává také vitamín C. Z dřínků se kdysi na Slovensku a v Polsku, kde jich bylo vždy dostatek, vařila povidla a víno, případně šťáva a vyráběli také ocet.

Ke zcela zapomenutému planému ovoci patřil divoký angrešt, který rostl na vápencových skalách. Na Slovensku se z něj připravovala

sladkokyselá zadělávaná omáčka s mlékem, kterou jedli k masu především boháči.

Kyselé a trpké byly plody švestky, která se ve střední Evropě bohatě vyskytuje na stránkách a mezích. Dnes lidé dělají ze švestek zejména podomácku víno, ale kdysi se uvařené také jedly. Sbíraly se po prvním mrazu, kdy změkly. Často se jen pekly nasucho na ohni. Z planého ovoce se sbírala též jablka a hrušky, které se uchovávaly ve slámě nebo je lidé sušili. Uvařené sušené plátky patřily k tradiční součásti vánočních obřadních jídel zejména v horských oblastech Slovenska. Usušené a rozdrcené hrušky byly oblíbenou posýpkou na koláče na Moravě. Z čerstvých plánek se připravoval ocet, zužitkovával se v době půstů, kdy se připravovaly kyselé polévky a zadělávané omáčky.

Dodnes se na vesnicích sbírají šípky, plody plané růže. Zejména v horských oblastech byly šípky vždy dobrou zásobárnou vitamínu C. Ze šípků se dělalo velmi chutné víno, plody se sušily a vařily k hustým povidlům. Z povidel se vařila polévka, omáčka či kaše. Ze sušených plodů se připravoval čaj. Na čaj se běžně sbíraly také květy lípy, černého bezu, v lese mladé jahodové, malinové a ostružinové listy, na loukách květy a listy heřmánku, řepíku a orseje.

Široké uplatnění v lidovém lékařství měl jalovec. Z jeho plodů se připravoval extrakt, používaný jako lék k onemocnění plic, střev a žaludku. Ve Velkopolsku se používal jako lék pro koně. Všeobecně bylo známo, že pálené plody jalovce mají dezinfekční účinek. Proto se často používal k vykuřování domu. Byl to také tradiční prostředek proti uřknutí. Plody jalovce se ještě na počátku 20. století používaly k domácí výrobě piva. Usušené bobule se potloukly a zalily teplou vodou. Druhého dne se nálev vařil a přidal se do něj chmel. Pivo bylo dobré také vařené s medem. Podávalo se např. u Kurpiů v Polsku na výroční svátky. Známa byla také příprava jalovcového vína, doložená například z jihovýchodního Polska. Plody jalovce se využívaly i na přípravu pálenky, a to v Polsku a na Slovensku zejména v oblasti Bílých Karpat, kde se vyráběla oblíbená borovička. Z plodů jalovce se obvykle dělávala i povidla, popřípadě se konzumovaly čerstvé.

V kuchyni se jalovec používal jako koření a muži si jalovec míchali do tabáku při kouření dýmky.

■ Zdroje zeleniny

Na jaře se lidem nabízely zdroje v podobě divoce rostoucí zeleniny. V lidové kuchyni se konzumovala mladá nasekaná kopřiva. Připravovala se z ní polévka nebo zahuštěná omáčka, rovněž se pil léčivý odvar. Kopřiva byla tradiční součástí obřadního jídla z vajec a uzeného masa na svátek Velké noci. Tento původní »špenát« se připravoval též z listů šťovíku kyselého a lebedy. Podle Maurizia byly tyto merlíkovité rostliny běžnou stravou např. na Ukrajině, kde se nazývali »natynak«. Vařily se v období Velkého půstu před Velkou nocí. Šťovík byl také neodmyslitelnou součástí jarní

polévky nazývané *šči* v Rusku. V Evropě se kdysi pěstoval i v zahradách. Zajímavé je, že ještě v roce 1895 se v Paříži prodalo 20 milionů kilogramů šťovíku, zatímco ve střední Evropě se již nepěstoval. Materiály Etnografického atlasu Polska dokládají v době hladu i konzumaci bodláků a šťavelu (lid. zaječí kapusty). Mladé bodláky se připravovaly jako salát, vařila se z nich polévka a hustá zadělávaná omáčka. Populární byly zejména v oblasti Podhalí a Malopolska. Zaječí kapusta, nazývaná též *zaječí šťovík*, je nízká rostlina rostoucí v lesích, má nakyslé listy a děti ji mají rády syrovou. V době hladu se i z této rostliny připravovala polévka *baršč*. Polévky a zahuštěné omáčky se v době nouze připravovaly také z listů podbělu, pampelišky a křenu.

Ze zeleniny se konzumoval také divoce rostoucí pastinák a mrkev, podobně jako další rostliny, které měly moučnaté kořeny anebo hlízy. Ty sloužily jako složka stravy v době, kdy střední Evropa ještě neznala pěstování brambor. Některé z nich se jedly syrové nebo uvařené, z jiných se vařily odvary, které se používaly jako léky, jiné se namáčely do alkoholu.

V oblasti Spiše bylo vykopávání a sbírání kořenů samostatným zaměstnáním po celé 18. a 19. století. Sběrači (wurzelngräber) kořeny prodávali na trzích nebo hostinským, lékárníkům a olejkářům.

První saláty se připravovaly z listů divoce rostoucího česneku, šťovíku, řechy, potočnice a čekanky. Kdysi známou salátovou rostlinou byl také kozlíček polní, který se uvádí již v ručně psaných knihách. Také sléz je starou kuchyňskou rostlinou, používanou na salát i jako koření. Na salát se používaly také listy mléče rolního (lid. štrbák). Ze starých pramenů víme, že se sbíraly také listy bolševníku (boršč), který Maďari nazývali »salátem Slováků«.

Všechny tyto listy obsahují mnoho rostlinných bílkovin, vitamíny – zejména A a C, dostatek železa, vápníku a jiných zásaditých látek. Zelené syrové saláty znamenaly důležitý prvek výživy lidí v jarním období proti únavě a skorbutu. V menších městech se na trzích prodávaly ještě počátkem 20. století. Je jen na škodu věci, že postupným »zcivilizováním« člověka se na ně v kuchyni střední Evropy zapomnělo.

Z uvedeného přehledu zřetelně vyplývá, jakou bohatou zásobárnou potravin bylo pro lidi přírodní prostředí. Produkty získávané z volné přírody se zvyšovaly vždy v obdobích, kdy produkce nebo trh s běžnými potravinami selhával. Mnohé z nich jsou vítaným zpestřením jídelního lístku i současných lidí.

PhDr. Rastislava Stoličná, CSc., Ústav etnologie Slovenské akademie věd, studie Alternatívne zdroje rastlinnej stravy v strednej Európe

Inspirace v Americe

V polovině listopadu začal proudit nad naše území výrazně chladnější vzduch, který oznamoval příchod pro některé neoblíbeného období několikaměsíčního zachumlávání se do mnoha vrstev oblečení. Cesta na proslulou a vyhrátou Floridu, kterou podnikli David Šťastný a Jan Pírgl od 11. do 21. listopadu, by se tak mohla zdát rozumným prodloužením babího léta. Cesta do tepla to zcela jistě byla, ale byla to cesta výrazně pracovní. V Orlandu se v tomto termínu konal veletrh IAAPA (Mezinárodní asociace zábavních parků a atrakcí), tradičně doprovázený nabitým programem vzdělávacích a konzultačních seminářů k turistickému ruchu, novým trendům v oblasti marketingu, udržitelnosti, roli a symbióze této části zábavního průmyslu s danou lokalitou. Každoročně se této události účastní více než 20 000 osob. Možná se mnoho z nás pousmívá či mračí nad představou přeplněných amerických zábavních parků, nutno však říci, že díky postavení tohoto odvětví v tamní ekonomice v tomto oboru pracují opravdu ti nejlepší, kteří jsou zároveň ochotni sdílet své úspěchy a neúspěchy. Možnost se s nimi setkat, ptát se, konfrontovat své názory, konzultovat záměry a inspirovat se, jsou velmi důležité. Neméně inspirativní je vidět místní turistické atraktivitu přímo na místě.

S Davidem jsme absolvovali každý okolo 40 hodin seminářů. Velký důraz byl letos kladen na nová, tzv. sociální média – vše, co se týká různých sociálních sítí (Facebook, Twitter apod.) a jejich využití v turistickém ruchu. Nikdo neměl potřebu moralizovat či kritizovat, přednášející ukazovali nejrůznější možnosti, v diskusích byly sdíleny i rozpaky a pochybnosti. Velká část seminářů se dotýkala i práce s týmy zaměstnanců v zábavním průmyslu a turistickém ruchu obecně.

Můžeme si například o americkém typu školení lidí ohledně úsměvů, přívětivosti apod. myslet co chceme, pokud je v nějakém zábavním parku,

vodním světě apod. několik stovek sezónních zaměstnanců, kteří jsou opravdu přívětiví, profesionální a zároveň výkonní, myslím, že od manažerů takových týmů je opravdu potřeba se stále učit a inspirovat.

V rámci vzdělávací části veletrhu bylo možné absolvovat několik cest do zákulisí několika zábavních parků mimo jejich hlavní otevírací časy. A zde znovu – je možné se inspirovat technickými řešeními, ale třeba také tím, jaká pozornost je všude věnována detailům. Prošli jsme rovněž velkou veletržní plochu, sbírali inspiraci i nápady i zde (z některých střikajících vodních prvků vhodných pro větší i menší akvaparky by byly vaše děti určitě nadšené).

A protože jsme měli k dispozici volný víkend, prošli jsme tentokrát jako prostí uživatelé zábavní parky Universal Studios, Aquatica a SeaWorld. Máte pocit, že to jsou všechno lehe zbytečná místa?

Možná, ale poptávka po této formě zábavy je minimálně na Floridě i v listopadu obrovská. A popravdě, málokde jsem viděl tak dobře propojenou zábavu a vzdělání, jako například v posledně jmenovaném SeaWorldu. Kolik vašich dětí mělo možnost zblízka vidět a dokonce se dotknout rejnoka, zjistit, čím se živí a pak ho samo nakrmit? Nelíbilo by se i vám projít skleněným tunelem a nad vámi by plavala hejna ryb?

Ted' se asi ptáte, co taková cesta znamená pro Hlubokou. Turistický ruch je jednou ze součástí místní ekonomiky, je existující realitou. Můžeme jej nechat fungovat jaksi

samospádem a nebo ho můžeme aktivně tvořit a ovlivňovat tak, aby byl dobře jak pro místní, tak pro turisty. David je ve své roli předsedy komise turistického ruchu, ale i ve všech svých dalších rolích, člověkem, který má chuť věci dělat jinak, s energií a akcí. Nápady, které jsme si přivezli, je potřeba důkladně přefiltrovat. Ale už teď víme, že je mezi nimi mnoho, z čeho turistický ruch ve městě může těžit.

Jan Pírgl

✧ SPORT ✧

Baseball – První sezóna mladších žáků

Tým vznikl na počátku letošního roku a zaplnil dosud hluché místo v mládežnické základně klubu. Kategorie navazuje na kategorii dětí zapojených již dva roky do t-ballového programu na školách. Děti trénovaly v období leden – červen jednou týdně a odehrály tři regionální turnaje v coachballu (zjednodušená verze, kdy místo nadhazovače uvádí míč do hry trenér).

Vrcholem týmu bylo vystoupení na mistrovství ČR v coachballu v Lounech na počátku září. Více než 11. místo byly potěšitelné: nadšení a zápal hráčů a rodičů. V této kategorii je dostatek talentovaných dětí, které mohou být v budoucnu konkurenceschopné i v zápasech s pražskými či moravskými kluby. Od srpna převzal tým hlavní trenér Radek Drmota. Trenérský tým dále tvoří: David Smetana, Pavel Chvátal, Albert Schandl, Vasil Zhupanin a Martin Vlach.

Tuto zimní přípravu nám bude sokolovna malá

Po úspěšném a radostném ukončení sezóny na třetím místě, jsme hned zahájili zimní přípravu v naší sokolovně. Třetí místo je pro naše malé hráče velký úspěch vzhledem k tomu, že ze šesti týmů, kteří mezi sebou soupeří, jsou ti nejmladší.

Hned na prvním tréninku v sokolovně při rozbíhání jsme zjistili, že nám sokolovna bude trochu malá. Náš Hlubocký team se rozrostl na krásných 24 hráčů. I když jsou ale prostory omezené, nebude to mít vliv na naši zimní přípravu. Náš trenérský team ve složení Kačka Winklerová, Milan Mařík, David Smetana a Filip Hošna (a ostatní rodiče, kterým předem děkuji, protože je budu občas využívat k některým tréninkovým

aktivitám) se postaráme, aby se všichni naši svěřenci přes zimu naučili co nejvíce nejen v baseballe, ale i v obratnosti při různých cvičeních. V tělocvičně budeme využívat každou volnou část, rozdělovat hráče do co nejvíce skupin a vymýšlet nejvíce nových věcí a tréninkových drillů. Další věcí je, že bychom chtěli přidat ještě jeden trénink v čase, který se bude hodit co nejvíce hráčům i trenérům a který bude zaměřený z větší části na pátku. Chtěla bych jen předeslat, že pokud nás po zimní přípravě zůstane takhle velký počet, bude to jen dobře. Na tréninkách budeme moct hrát proti sobě zápasy rovnocenné se zápasy turnajovými a na turnaje budeme moci složit dva sokolské týmy A a B. Nebudeme mít tím pádem hráče na střídače a všichni budou motivováni k větším výkonům pro zařazení do týmu A a pro udržení v něm. Přeji všem hráčům, rodičům i trenérům hodně sil, pevné nervy a krásné zážitky ze zimních tréninků. Těším se na mnohá shledání.

Kačka Winklerová

EUROPEAN BIG LEAGUE TOUR

Mladí čeští baseballisté měli možnost setkat se s hvězdami profesionální ligy MLB. Akce se konala ve středu 9.11. v areálu Eagles Praha.

Do Prahy dorazili např. Adam Jones, Dexter Fowler, Mike Stanton. Hlavní atrakcí byl hráč první mety Milwaukee Brewers Prince Fielder, nejmladší hráč Major League, který odpálil v sezóně přes 50 homerunů. Mezi 150 mladými hráči byli i zástupci Sokola Hluboká. Všichni hráči měli možnost si s profesionály zatrénovat, vyfotit se s nimi a nechat si podepsat třeba míček. A co hvězdy z Ameriky nadějí českého baseballu radili? *Tvrdě pracujte. Důležité je být silný mentálně, myslet a chovat se pozitivně, protože se musíte umět vyrovnat s tlakem a faktem, že jednou třikrát po sobě odpálíte, ale pak se to sedmkrát nepovede.*

IP Polná

UŠETŘETE AŽ 30% ZA ENERGIE

Ceny energie a tepla neúprosně rostou. V nejbližší době očekáváme další navýšení cen, protože výroba je vázána na cenu ropy. K tomu se ještě přidává změna DPH. Velkou pravdou stále zůstává, že nejlevnější energie je ta, která se vůbec nevyrobí. Správná cesta je vsadit na úsporná opatření.

Je reálné ušetřit až 30%

Pokud by existoval způsob, jak ušetřit 30% za topení, tak by ho jistě každý majitel domu rád znal. Dobrá zpráva je, že to jde. Řešení je již na světě a opravdu to funguje. Přesvědčili se o tom majitelé již více než 12 tisíc objektů u nás. Když si představíme dům, kde za topení vydáváme kolem 35 tisíc ročně, tak dokážeme každý rok ušetřit až 10 tisíc korun.

Při natačení potrubí Rady ptáka loskutáka - zateplení dutiny trámového stropu

Jen 3 hodiny a šetříte také

Představte si, že sedíte pohodlně v obýváku, koukáte oblíbený film a než skončí, máte hotovo. Stačí 3 hodiny a šetříte také. Bez námahy, bez nepořádku a v super kvalitě. Nehádáte se s řemeslníky, nestavíte lešení, neklízíte nepořádek. Je to možné? Ano. Když si vyberete zkušené mistry, kteří službu zdokonalují mnoho let. Ti mají cenné zkušenosti a chtějí klientovi upřímně pomoci, ne ho okrást a prodat mu podřadné produkty, co nakoupí někde z druhé ruky.

Foukání izolace hadicí z vozu před domem

Co to tedy je? O čem se mluví v televizi a píše v tisku jako o nejpomnějším opatření?

Odborné pořady v televizi jako jsou Rady ptáka Loskutáka, nebo Receptář prima nápadů již přinesly reportáže z realizací společnosti IP IZOLACE POLNÁ, s.r.o. Teplo stoupá vzhůru a nejvíce ho z domu uteče stropem. Nemá smysl izolovat střešní, pokud půdu nevyužíváte. Zateplením podlahy na půdě získáte nejvíce úspor. Malá izolovaná plocha navíc zaručuje nízkou cenu.

Zateplení se provádí foukáním izolace do dutiny v podlaze půdy. Pokud podlaha není dřátá, postaví firma podlahu novou s dutinou a tu zaizoluje. Izolace MAGMARELAX® se fouká do místa hadicí z vozu, který stojí na ulici před domem. Jediné co do domu firma přivede, je plastová hadice. Takže je to skutečně bez hluku a nepořádku.

Chcete více informací? Kontaktujte firmu IP IZOLACE POLNÁ, s.r.o. na telefonu 800 100 533 a my vám pomůžeme. Zástupce firmy zdarma přijede až k vám a vše vysvětlí na místě. Poradí, proměří, spočítá kolik by vás to stálo a vy se v klidu rozhodnete. Neváhejte a nečekejte na zdražení energií!

Zateplete dům za 3 hodiny

Volejte bezplatnou linku 800 100 533, nebo navštivte www.ippolna.cz

Vzkaz od Karla Gotta

Milé zpěvačky Závěši, přeji Vám velké úspěchy!

Karel Gott

Starosta Tomáš Jirsa zavítal na podzim do rakouského Linze dokonce dvakrát. Jednou s prezidentem republiky, Václavem Klausem. Podruhé to bylo při příležitosti koncertu Karla Gotta, možná proto, aby pomohl Zlatému slavíkovi po koncertě na večeri s místními politiky, odpovídat na otázky na tělo. Třeba kolik Zlatých Slavíků doma má (teď už 37 kusů) a co říká další výstavbě Temelína? Starosta exkluzivně potvrdil našemu listu, že Karel Gott je naprostý profesionál, ale také sympatický muž. A to dokázal tak, že jedním tahem pera potěšil všech cca 40 členek našeho sboru Závěši, když se jim na jejich vlastní fotografii podepsal a jako pěveckým kolegyním jim popřál úspěšnou kariéru. Karel nezavídí, přeje!

Že bychom se někdy dočkali vánočního koncertu našich oblíbených zpěvaček a v jejich kruhu by dostal svou malou sólovou příležitost i Božský Kája?

Pozvánka na adventní koncert

Třetí adventní neděle bude zpestřena koledami v podání Furiantské muziky, jejíž vystoupení se uskuteční v kině Panorama 11.12. od 17 hodin. Českobudějovická Furiantská muzika hraje jako součást folklórního souboru Furiant už 30 let při různých společenských událostech. Zabývá se lidovými písněmi a tanci oblasti jižních Čech a vystupuje v jihočeských krojích. V roce 2001 kapela vydala a pokřtila své první CD s 18 skladbami ze svého repertoáru. V prosinci 2004 si nadělila CD s koledami, které tvoří základ vánočních koncertů.

Zanechte pečení perníčků, shánění dárečků nebo vánočního stromečku a přijďte si zazpívat české koledy spolu s námi. Předprodej vstupenek bude samozřejmě v kulturním centru Panorama nebo u Terezy Kadlecové (728 942 801), která je již spoustu let součástí tohoto folklórního uskupení.

Nevěřím, že bychom měli moc zastavit čas nebo změnit moderní vánoční shon, ale chceme všem nabídnout i jinou vánoční náladu a tradiční lidové písně, kterými se vracíme ke svým kořenům, zve na koncert vedoucí kapely Jaroslav Sklenička.

Vážené dámy, vážení pánové, milí obyvatelé města Hluboká nad Vltavou,

dovolte nám vyslovit přání, abyste se mohli těšit z darů nejceněnějších – zdraví, spokojenosti a krásy – nejen v čase vánočním, ale i v celém novém roce 2012.

Jméno RRC Clinic
prim.MUDr. Vladimír Mařík
předseda představenstva

Jméno RRC Hluboká
Lenka Havlová
generální ředitelka

Agentura

Houška pořádá do konce roku 2011 tyto zájezdy:

TERMÁLNÍ LÁZNĚ BAD FÜSSING – 600 Kč

Termíny: 10.12. (So), 18.12. (Ne), 26.12. (Po)

ADVENTNÍ VÝLETY : sobota 10.12. Advent ve Vídni: 480 Kč sobota 17.12. Advent v Linci 210 Kč

Ženský pěvecký sbor Závěši
zve všechny milovníky hudby na tradiční

Vánoční koncert

V Albově jihočeské galerii v Hluboké nad Vltavou

sobota 17. prosince 2011
od 15.00 a 17.00 hodin

*Věstíky: Ženský pěvecký sbor Závěši z Hluboké n.Vlt.
Klavierní doprovod: MUDr. Soňa Křesťáková
Šťastník: Mgr. Milena Normánová*

Vstupenky je možné zakoupit v pokladně Albovy jihočeské galerie

**Straší Vás krize? ☹ Usnadněte si život
U nás ušetříte nejvíce! ☺**

NEJLEVNĚJŠÍ MÓDA

TOMCAT

SECOND HAND

ANGLIE A SKOTSKO

Podzimní a zimní
dámské, pánské
a dětské oblečení

Bundy • kabáty • svetry • mikiny • fleece •
jeans • kalhoty • sukně • saka • kostýmy •
společenské šaty • čepice • šály • tepláky •
bytový textil • doplňky • obuv • prádlo atd.

Přímý dovoz • kvalitní oděvy světových
značek • 200 m² • velké parkoviště

Vyplatí se Vám přijet k nám

Těšíme se na Vaši návštěvu

Písecká 264, Týn nad Vltavou

PO – PÁ 8:30 – 12, 12:30 – 16:30, SO 8:30 – 11:30

Tel. 777 333 161, WWW.LEVNAMODA.EU

SLEVA -10% při předložení tohoto inzerátu

KC Panorama

Vstupenky možno rezervovat nebo zakoupit v pracovní dny od 8.00 – 10.00 hodin, nebo 1 hodinu před začátkem představení. Rezervované vstupenky nutno vyzvednout nejpozději 30 minut před začátkem představení, poté budou uvolněny k prodeji !

Od 23.12.2011 do 1.1.2012 – dovolená – zavřeno !!!

Biograf

■ pátek 9. prosince – Bastardi 2. ČR 2011.

Drama. *Smrt tří žáků se díky novému vyšetřovateli začíná znovu otevírat ...*

Hrají: Tomáš Magnusek, Jan Šťastný, Jiří Krampol, Ivo Jahelka. Režie: Jan Lengyel. Přístupný od 12 let.

■ pátek 16. prosince – Líbáš jako Bůh. ČR 2009.

Komedie/romantický. *Co mnozí z nás zažili nebo můžou zažít... lidská touha po lásce je nekonečná ...* Hrají: Kamila Magálová, Jiří Bartoška, Eva Holubová, Oldřich Kaiser. Režie: Marie Poledňáková. Přístupný od 12 let.

■ sobota 17. prosince – Muži v naději. ČR 2011.

Komedie. *Může být nevěra základem šťastného manželství?* Hrají: Jiří Macháček, Bolek Polívka, Simona Stašová. Režie: Jiří Vejdělek. Přístupný od 12 let.

Začátky představení v 19.00 hodin.

DĚTSKÉ PŘEDSTAVENÍ

sobota 10. prosince – Saxana a lexikon kouzel. ČR 2011.

Pohádka. *Tři sta let po škole!!! Saxana utekla ze světa kouzel a teď žije ve světě lidí ...* 17.00 hod. Hrají: Petra Černocká, Jan Hrušínský, Jiřina Bohdalová, Jiří Lábus. Režie: Václav Vorlíček. Přístupný.

Komorní scéna

■ Neděle 11. prosince – Adventní koncert. Folklorní soubor »Furianti« 17.00 hod.

■ Úterý 13. prosince – Vánoční koncert. Základní umělecká škola. 17.00 hod. Vstupné dobrovolné!

■ Středa 14. prosince – »Cestujeme po světě«. Jihoafrická republika, Zimbabwe, Botswana. 17.00 hod. Vyprávět bude RNDr. Dagmara Sirová. Zasedací síň MÚ.

■ Středa 14. prosince – Vánoční koncert. Základní umělecká škola. 17.00 hod. Vstupné dobrovolné!

■ Sobota 17. prosince – Vánoční koncert. Ženský pěvecký sbor Záviš. 15.00 a 17.00 hod. Předprodej vstupenek v AJG.

■ Neděle 18. prosince – Česká mše vánoční – Hej, mistře! Orchestru Musica da

Camera, pěvecký sbor Perchta, dirigent – Petr Píša. 19.00 hod. Kateřina Chromčáková – soprán, Martina Kučerová – alt, Pavel Chrástanský – tenor, Svatopluk Sem – bas.

■ Úterý 20. prosince – Vánoční koncert.

Dětský pěvecký sbor »Slavičky z Hluboké.« 17.00 hod. Vstupné dobrovolné!

■ Středa 21. prosince – Vánoční besídka. Centrum volného času »Poškolák«. Vstupné dobrovolné! 16.30 hod.

Sobota 31. prosince

»Silvestrovské divadlo.«

Blbec k večeri

Francis Veber – komedie

16.30 hod. a 19.15 hod. Divadlo Hluboká v produkci Zdeňka Pikla.

Vstupenky rezervujeme

maximálně do 22.12.2011!!!

Vážení spoluobčané.

Přejeme Vám všem poklidné svátky vánoční a v Novém roce 2012 se budeme těšit na vaši návštěvu při kulturních pořadech v KC Panorama. Petr a Eliška PÍŠOVI – provozovatelé kultury v Hluboké nad Vltavou

PODĚKOVÁNÍ!!!

ADVENTNÍ TRH

Rádi bychom cestou Hlubockého zpravodaje co nejsrdečněji poděkovali za pomoc a průběh Adventního trhu 27.11.2011 v Knižním dvoře p. Aleši Rausovi a Podniku místního hospodářství, p. Karlu Hájkovi, p. Miloši Balákoví a Lesům Hluboká, a.s., p. Jiřímu Kaiserovi a Rybářství Hluboká CZ, s.r.o., p. Pavlu Frelichovi, Pěveckému sboru Slavičky z Hluboké a p. Ireně Martinčové a všem, kteří se přišli podívat, nakoupit a především se potkat s přáteli v Adventním čase.

Petr a Eliška PÍŠOVI

ALŠOVA JIHOČESKÁ GALERIE

Výstavy

Hluboká

Gotické umění / Malířství a sochařství – stálá expozice,

České sochařství 20. století – stálá expozice

Flámské a holandské malířství 16.–18. stol.

Miloslav Troup – do 31.12. 2011

Výstavy

České Budějovice

Wortnerův dům AJG

Karina Wellmer Schnell – do 11. 12. 2011

Milan Ressel – 15. 12. – 29. 1. 2012

Mezinárodní muzeum keramiky v Bechyni stálá expozice říjen – duben – otevřeno na základě telefonické domluvy.

Vánočky!!!!

Rok se s rokem sešel a máme tu opět vánoční čas. A jako pokaždé si říkáme, že ho tentokrát prožijeme opravdu jen a jen v klidu a v pohodě. Ale jako pokaždé se s blízcím se Štědrým dnem objevuje myšlenka, zda už máme vše přichystáno – to máš: cukroví, kapra, stromček, ozdoby, háčky, svíčky atd. atd. Je toho opravdu dost. Takže abychom vám v tomto čase trochu pomohli, nabízíme jako již každý rok všem slečnám, maminám i babičkám a vlastně i všem odvážným mužům všech věkových kategorií strávit podvečer v hotelu Záviš, kde si společně při horkém čaji, punči nebo grogu upečeme vánočky.

Letošní termín: 22. 12. 2011 od 16,30 hod. a od 19,00 hod.

S sebou si prosím přinese: mandle na

ozdobu a ták nebo

krabici na odnesení

Zájemci se mohou

přihlásit na recepci

hotelu Záviš osobně

nebo na tel. čísle 387 966 666. Chceme pouze

upozornit, že každá skupina může mít max.

16 osob. Poplatek činí 50 Kč.

Na všechny pekaře a pekaře se moc těšíme

a věříme, že si společně celý večer užijeme ve

vánoční pohodě (vlastně jako každý rok).

Zaměstnanci hotelu Záviš, Hana Hanušová

777 200 310

P. S. Už se moc těším na Vildu Krieglera

(našeho šikovného kuchtíka).

HLUBOCKÝ ZPRAVODAJ Číslo 12. Prosinec 2011. Ročník 42. Vychází měsíčně. Vydává městský úřad Hluboká nad Vltavou, Masarykova ulice 36, 373 41 Hluboká nad Vltavou. **Kulturní nabídka** (Panorama) 774 457 269 přes den. **Redaktorka** Alena Mitter (dříve Růžicková), ☎ 775 622 006. E-mail: alenoviny@volny.cz. **Redakční kruh** ing. Eva Smrčková, Marie Krejcarová, Jan Piskač. **Grafika, fotografie:** ing. Jan Pírgl. **Odborní počítačová poradení:** Zdeněk Brodec, Adam Růžicka. **Redakční uzávěrka dvacátého v měsíci**, ale vítáme příspěvky dříve! Za obsahovou správnost příspěvků ručí autoři. Náklad 600 výtisků. Tiskne: Tiskárna PROTISK s. r. o. Podávání novinových zásilek povoleno Českou poštou, s. p., ředitelstvím odštěpného závodu Jižní Čechy v Č. Budějovicích, j.zn.:p – 5696/96 ze dne 4. listopadu 1996, ev. číslo: MK ČR e. 109 10. Nevyžádané rukopisy a fotografie nevracíme. Anonymy neuveřejňujeme. Děkujeme za vaše informace, upozornění či zprávy, které nám poskytnete.